

KOMMUNISTISK POLITIK

Demonstration 8. marts 2010 i København

100 ÅR - RØRIG OG PÅ GADEN

Nr. 6
14. årg.

2010
19. marts

-
2. april
Støttepris 20 kr.

Tema: Landbrugskrisen og kampen om jorden

- EU's generalangreb på det offentlige s. 2 • Kina og milliardærene s. 3 •
- Koncernservice – en rigtig fuser s. 4 • Retten til international solidaritet s. 6 •
- Arbejdsløses krav til den nye regering s. 8 • OK2010: Om to år måske s. 9 •
- Besættelsesvalget i Irak s. 11 • Jerusalem er ikke til salg s. 12 •
- Dansk landbrug i krise s. 14 • Koncerner bag landovertagelse i Afrika s.16 •
- Hvad er problemet med Kommunistisk Parti? s. 19 • Rød Ungdom nedlagt s. 21 •
- Debat s. 22 • Solidaritet med de arbejdsløse s. 24

EU's generalangreb på det offentlige

De nyliberale regeringschefer i EU har stukket hovederne sammen og fundet ud af hvem der skal betale den økonomiske krise, der hærger landene. Det skal de offentlige ansatte og den offentlige sektor, men der tænkes bredt på størstedelen af befolkningen. De offentlige serviceydelser skal beskæres dramatisk. Pensionsalderen skal yderligere i vejret. Lønningerne (bortset fra chefernes) skal sættes ned. Og mange andre tiltag er i støbeskeen, der vil forvandle den offentlige sektor nærmest til ukendelighed efter nyliberalt mønster.

Det er den akutte kriseplan efter krisetopmødet i februar og vedtagelsen af EU's 2020-strategi, der tilpasser og udvikler Lissabon-strategien fra år 2000. Den nyliberale 2020-strategi vil udvikle Den europæiske Union til en global supermagt, og sigter på at styrke EU-staten som verdensorganisme og de enkelte stater som redskaber til at beskytte monopolernes profitter og gennemtvinge markedets dominans i alt - samtidig med at arbejderorganisationernes og fagbevægelsens rolle formindskes og stækkes.

Ingen må tage fejl: Det er en **fælles** strategi for EU-landene. Regeringerne i samtlige lande har godkendt og gennemfører sådanne planer i deres delstater – hvad enten de er konservative, borgerligt-liberale eller socialdemokratisk/socialistiske. Eller med andre ord: Både Løkke Rasmussen og Thorning Schmidt. Socialdemokratierne i EU har som bekendt forvandlet sig fra reformistiske partier til nyliberale partier.

EU-regeringerne har stået sammen om at påtvinge islændingene en kollektiv straf for at betale nogle finansspekulanters afsindige eventyr, der krakkede i en gal finansverden. Islændingene som sådan skal hæfte for tilbagebetaling af de vilde lån til engelske og hollandske banker. Det skal finansieres ved at islændingene spænder livremmen ind i kommende årtier og slagter den offentlige sektor. Nej! et var på over 93 procent – et tal som ikke er set siden socialismen eksisterede som socialt system. Den folkelige enhed er imponerende – og islændingene har krav på solidaritet i deres kamp.

Den nye socialdemokratiske regering i Grækenland har

KOMMUNISTISK POLITIK

slået hælene sammen for EU's diktat om at nedsætte lønningerne i den offentlige sektor, slanke den voldsomt og beskære pensioner og andre offentlige ydelser. Propagandaen fortæller, at den er overdimensioneret og de offentligt ansatte luddovne og forkælede. Men de er ikke skatteforkælede rige eller spekulant-bankfolk, der får mere igen end de har sat til ved rouletten. De offentligt ansatte og LO-arbejderne har mobiliseret til gigantiske protester og generalstrejker. De har vilje til at fortsætte, til dette generalangreb er slået tilbage. Det er en kamp af central betydning for alle unionens arbejdende.

Den nyliberale offensiv efter februar-topmødet kører stærkt nu. I Portugal har de offentligt ansatte strejket efter at regeringen har proklameret, at man vil fastfryse deres lønninger – dvs. påtvinge en reel lønnedgang. Sociale ydelser og pensioner skal beskæres. Omkring en kvart million britiske offentligt ansatte har strejket mod rationaliseringer og lavere erstatninger ved afskedigelser, hvad der skal bane vej for massefyringer. Gordon Brown planlægger også at reducere de i forvejen ekstremt lave pensioner.

Og sådan ser planerne ud i land efter land, og i land efter land går de arbejdende på gaden, mens medierne i unionslandene stort set undlader at berette om protesterne. Hvordan ser det ud i Danmark? Fyringerne i den offentlige sektor er allerede startet med sygeplejersker, sosu'er, pædagoger og lærere. Det vil for alvor tage fart til næste år, hvor kommunerne skal tvinges til nye besparelser.

OECD har netop offentliggjort en rapport, som regeringen har ønsket og minister Mikkelsen roste: Denne nyliberale organisme mener, at efterlønnen skal væk, fleksjobberne have færre penge, uddannelserne skal betales af de studerende, flere dele af den offentlige sektor privatiseres og udlidciteres – og skatten skal ned, og gæt for hvem?

Hvad danskerne kan være 100 procent sikre på er at unionens felttog mod de offentligt ansatte, den offentlige sektor og de offentlige ydelser også vil rulle videre og blive forstærket her. Kun massiv og bred folkelig modstand vil kunne imødegå det.

Redaktionen 16. marts 2010.

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 26.03.10

Kina og milliardærene

Kina kan nu prale af at have 64 dollar-milliardærer, ifølge den årlige liste over klodens rigeste fra Forbes-magasinet:

- For første gang har det kinesiske fastland det største antal milliardærer i noget land uden for USA, sagde det i en erklæring. Dermed har Kina henvist de russiske olie- og energimilliardærer, der tyvstjal den kollektive ejendom efter 1991 til en tredjeplads.

Der var i alt 1.111 dollarmilliardærer i 2009. 403 af dem er fra USA. Tilsammen har de en formue på 3.6 billioner dollars – en vækst på 50 pct. i kriseåret 2009.

Det har nu i mange år været IN at tjene millioner i Kina, nærmest ligegyldigt hvordan. Den, der beriger sig, ligegyldigt om det er ved udbytning af arbejdere ved boom-byggerier eller i eksportindustrien, ved spekulation, korruption eller gemen svindel (i al fald så længe den ikke afsløres) har afløst den opofrende soldat, mønsterarbejderen og den flittige kollektivbonde som rollemødder.

Det kinesiske revisionistparti, der stadig kalder sig 'kommunistisk', har stået i spidsen for en ekstrem hurtig kapitalistisk udvikling under Deng Xiao-ping og hans efterfølgere. Det har betydet, at man har undgået det politiske, sociale og økonomiske kaos, som fulgte Sovjetunionens opløsning og overgangen til råkapitalisme efter 1991.

Det er også blodig råkapitalisme, der råder i Kina, men på en mere kontrolleret måde og uden den kontante og direkte udenlandske (især amerikanske) indblanding, som fandt sted i det tidligere Sovjetunionen. Der er kommet omfattende udenlandske investeringer, der har moderniseret den kinesiske letindustri og bragt den op på det fremmeste niveau på verdensplan ved at stille en stor del af den enorme kinesiske arbejdskraft til rådighed for de udenlandske selskaber, som i vidt omfang har lukket deres hjemlige produktion og flyttet den til Kina og Sydøstasien. Det er aktionærene blevet rige af, men arbejderne i hjemlandene

fattigere. Det langvarige kinesiske boom – hvor BNP ifølge de officielle tal voksede med 8,7 pct. sidste år på trods af den økonomiske verdenskrise – har delvist kunnet dæmpe utilfredsheden med den hurtige kapitalistiske udvikling i den brede kinesiske befolkning, og altså gjort milliardærer og tyve til helte.

Der hersker tilsyneladende en vis usikkerhed blandt nogle venstrekræfter, ikke mindst blandt de revisionistiske organisationer, der kalder sig kommunistiske, om hvordan man skal bedømme det nuværende Kina, dets karakter og dets globale rolle. Ønsketænkning og illusioner får nogle til at se på Kina gennem et positivt farvet prisme. Kina er ikke en succeshistorie, men en tragedie. Og Kina er ikke en stadig tun-

gere økonomisk og politisk magtfaktor på globalt plan, som medvirker til en progressiv udvikling, for fred og global social fremgang. Det forbyder dets kapitalistiske karakter.

For en kapitalistisk stormagt af Kinas format er forudbestemt til at blive en imperialistisk supermagt, sådan som verdens marxister-leninister fastslog for snart mere end 30 år siden. Kreditorlandet Kina har opkøbt så mange amerikanske værdipapirer og dollar-reserver, at det i realiteten i årevis har kunnet holde de amerikanske underskudsbudgetter og dets krigsmaskineri kørende. Det bekymrer sig om sikkerheden for dets dollar- og obligationsbeholdninger og over allerede et pres på USA i retning af nedbringelse af statsgælden – men ikke til at presse USA til at stoppe sine krige. Tværtimod ser man gerne USA svækkes og forbløde.

Også under Obama tager amerikansk global strategi sigte på at inddæmme sine supermagtsrivaler – p.t. i særlig grad Kina og Rusland – og stræber på at besidde en overvældende militær overlegenhed, som kan knuse dem. Det betyder at USA går forrest i kaprustning og militarisering af verdensrummet, og søger at omringe Rusland og Kina militært med missilsystemer, 'raketskjolde', militærbaser o.s.v., stadig tættere på de to lande. Opløsningen af Sovjetunionen og Warschawapagten og indlemmelsen af de russiske randstater i amerikansk indflydelsessfære har befæstet de amerikanske militære positioner i Europa, Kaukasien, Mellemøsten og en del af det fjerne østen. Og samme proces har USA kørende i forhold til Kina og de kinesiske områder, hvor man forsøget at udnytte den kapitalistiske udvikling til at styrke provestlige løsrivelsesbevægelser. Det er hvad f.eks. Tibet og Dalai Lama handler om. Og spillet om Nordkorea.

Men Kina er ikke det samme land på revolutionens vej, som da det støttede Tibets befrielse fra feudalisme, middelalderreligion og kolonialt åg, eller da det sendte store hærstyrker til at bistå koreanerne i krigen mod USA fra 1950-53. Med dets kontrarevolutionære kapitalistiske udvikling med stormskridt forvandler det sig også til en imperialistisk undertrykkernation med stormskridt.

Det imperialistiske Kina søger at skabe modvægt mod den amerikanske strategi gennem en alliance med Putins Rusland, der også søger at genoplive dets gamle supermagtsstatus. Nabo-skabet, fælles interesser og en fælles fjende binder dem sammen.

For verdens folk er der intet godt at vente fra nogen af de imperialistiske supermagter – hvad enten det er det overanstrengte militaristiske fallitbo af en verdensbehersker som USA, de gamle kolonimagter i den europæiske Union, der drømmer om at solen aldrig vil gå ned over et nyt imperium, det genopståede Rusland eller den gigantiske opkomling Kina.

Det går så godt i København

Koncernservice – en rigtig fuser

Det store problem i København er ikke magistratstyret – det ligger et helt andet sted

Det går ikke så godt i Københavns Kommune. Det er mange enige om, også blandt folketingspolitikere, i regering og opposition. Og de mener, at de har fundet svaret på problemerne: den københavnske magistratsordning i den nuværende form, hvor borgmesterposterne fordeles på de forskellige partier efter stemmetal. Det har betydet, oppositionen i folketinget altid har haft magtposter i hovedstadens styrelse. Nu foreslår VK-regeringen, at der i stedet indføres flertalsstyre i de store kommuner, så den største parlamentariske koalition besætter alle borgmesterstole.

- Vi afskaffer den særlige magistratstyremodel i de store kommuner: København, Århus, Odense, Ålborg og Frederiksberg. For at introducere, ved det næste kommunevalg, et ganske almindeligt flertalsstyre. Det er fordi, vi kan se, at magistratstyre blandt andet her i hovedstaden fører til ansvarsflygtigelse, sagde Lars Løkke Rasmussen ved præsentationen af hans ny regeringsgrundlag. De større byer har historisk haft magistratsstyre, i dag med mulighed for at vælge magistratsstyre, mellemformstyre eller udvalgsløst styre i stedet for det almindelige kommunale udvalgsstyre.

Men det er nu ikke magistratsstyret, der er det største problem i styringen af hovedstadskommunen, selvom københavnere stadig synes, at Søren Pind var et af de helt store.

Det virkelige problem hedder Koncernservice – eller rettere sagt NPM. Det kan oversættes til New Public Management. Styring af den offentlige sektor som en kapitalistisk profitforretning.

Lean, skjult og godt

Koncernservice har længe levet skjult og godt. Almindelige københavnere er ikke stødt på den. Offentligt ansatte kender den som dem, der ikke kan få kommunens it-systemer til at fungere. Den har 430 medarbejdere, som øges med 40 i både 2010 og 2011. De overføres fra forvaltningerne og skal arbejde med regnskab og bogholderi.

Det er denne tussmørke-dækkede organisme, som har monopol på f.eks. institutionsindkøb og som det er lykkedes at få prisen på mælk og agurker gjort dobbelt så høje som i butikker.

På kommunens hjemmeside præsenteres den sådan:

”Koncernservice er en kontraktstyret enhed i Økonomiforvaltningen, der sælger serviceydelser inden for økonomi, it, statistik, løn- og personaleadministration til Kommunens syv forvaltninger og deres i alt 1500 enheder.

Med en vision om at blive pioner inden for offentlig administration ser

Koncernservice det som sin vigtigste opgave at sikre forvaltningerne den bedste og billigste administration. Det forudsætter en velorganiseret virksomhed og dygtige medarbejdere.

Koncernservice arbejder derfor dels med en klar forretningsstrategi, dels ved i anvendelsen af Lean at have et stadigt fokus på optimering af de interne arbejdsprocesser i organisationen.”

Lean (slank styring) er metoder tilpasset privatkapitalistisk produktion, som søges overført til den offentlige sektor – med destruktive konsekvenser.

I denne ’kontraktstyrede enhed’, der overtager en del af de gamle forvaltninger, er direktørkontrakterne alt andet end slanke. Den konstituerede direktør fik i 2007 90.000 om måneden.

Kommune kendte til overpriser

I to år er pengene fosset ud af de københavnske børnehavers i forvejen slunkne pengekasser, fordi kommunen har tvunget dem til at købe mælk og agurker til overpriser.

Men Københavns Kommune kunne have stoppet den økonomiske åreladning allerede i november sidste år. Dengang slog en institutionsleder alarm til Koncernservice, der forhandler kommunens indkøbsaftaler på plads.

”Det er en skandale, der er helt ude af proportioner. Det er jo nærmest svinde, at man mod bedre vidende tømmer

institutioners få midler, selv om man ved, at der er tale om overpriser i en uhørt grad,” siger næstformand i Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS), Jan Hoby, til Newsmag og understreger, at kommunen kunne stoppet overforbruget langt tidligere.

”I seks år har daginstitutionsledere og fagforeninger råbt op om, at det har været et problem. Der er ikke noget nyt i det her,” siger Jan Hoby.

Københavns Forældre Organisation (KFO) ærgres sig kraftigt over, at kommunen ikke er skredet ind over for

overpriserne tidligere.

”Børnenes hverdag er så presset i forvejen. Daginstitutionerne har været ramt af besparelser i mange år, og området er efterhånden så udsultet. Vi har ikke råd til at smide kroner væk, som kunne gå til børnene, og bruge dem til dyr mælk i stedet,” siger Nina Refstrup.

Københavns Kommune indrømmer, at den skulle have reageret på mailen fra den bekymrede leder i Stjerneskeddet.

Michael Ørtz Christiansen, Newsmag

Frank Jensen, Koncernservice og indkøbsordningen

Af LFS, Landsforeningen af Socialpædagoger

Mens kritikken af Københavns Kommunes indkøbsordning tager til i styrke, bebuder overborgmester Frank Jensen (S) nu en undersøgelse af den omdiskuterede centrale kommunale indkøbsordning. Men spørgsmålet er, om Frank Jensen vil tage fat om nældens rod?

Ledere, ansatte og fagforeninger har i seks år kritiseret indkøbsordningen, men der er først sket noget, efter sagen er kommet i medierne. Det er en skandale!

Problemet med indkøbsordningen handler principielt om Københavns Kommunes markedsgjorte konstruktion: Koncernservice, som er en indtægtsdækkende og meget givende virksomhed.

Alene navnet "koncern" udtrykker som begreb forestillingen om koncentrationen af kraft og magt i et centrum, der er i stand til at beherske al relevant viden og information, dels ved at sætte sit stempel på det, dels ved at definere dets relevans.

- Problemet er, at det, der gør en koncern tillokkende, dens autonomi, dens hegemoniske gennemslagskraft og dens

legitime mini-totalitarisme, også er dens store demokratiske problem, udtaler Jan Hoby, næstformand i LFS, og forsætter:

- I det private erhvervsliv får vi nøgterne vurderinger af organisationen, der træder frem i form af åbne dagsordener. I det offentlige får vi skjulte dagsordener, der træder frem i form af forstilt nøgternhed.

Overborgmester Frank Jensen har lovet før kommunevalget at tage et opgør med New Public Management som ledelses- og styringsform i Københavns Kommune, fordi:

1. New Public Management er lig med kvantitet i stedet for kvalitet og en øget bureaukratisering af velfærdsarbejdet.
2. NPM bygger på kontrol af offentligt ansatte og tilsidesættelse af det faglige og professionelle råderum.
3. New Public Managements bestræbelser på markedsstyring begrænser demokratiet og den politiske styring

- LFS opfordrer på det kraftigste politi-

Frank Jensen fejrer
FNs børnekonvention.
Foto: Flickr/FrankJensen09

kerne til at forholde sig til kernen i problemstillingen og ikke blot ændre lidt i et par leverandørkontakter. Det er hele den usunde kultur med brug af eksterne konsulenter og intern markedstækning, som tømmer kommunekassen for penge, der i stedet kunne gå til velfærd, udtaler Jan Hoby og slutter:

- Det må være slut med at spendere på konsulenter, mens der skæres i velfærdens kerneydelser.

LFS er hovedstadens største pædagogiske fagforening, med mere end 10.500 medlemmer. LFS er landets eneste enhedspædagogiske fagforening.

Københavnere: Her er pengene!

Af LFS, Landsforeningen af Socialpædagoger

Nu skal der ryddes op i flere års økonomisk kaos på Københavns Kommunes børneområde. De københavnske politikere har endnu ikke besluttet, hvor der konkret skal skæres ned, når der i 2011 skal spares 320 mio. kr. på driften af daginstitutioner, klubber og skoler.

Landsforeningen for Socialpædagoger (LFS) vil gerne inspirere politikerne og har konkrete bud på, hvordan mere end 320 millioner kroner kan findes uden ekstra nedskæringer på daginstitutioner, klubber og skoler:

- Opgør med den nuværende ledelses- og styringsform New Public Management (NPM) i Københavns Kommunes forvaltninger – herunder et stop for brug af eksterne konsulenter – afskaffelse af udviklingskontrakter for daginstitutioner, klubber og skoler samt det heraf afledte bureaukrati.

En kritisk gennemgang og revision

af Koncernservice. Overborgmester Frank Jensen udtalte før kommunalvalget, at han ville afskaffe markedsstyringen i Københavns Kommune. Nu har han chancen! Et opgør med NPM vil betyde et varigt besparelspotentiale på mellem 400 og 600 millioner kroner årligt.

- Sammenlægning af institutioner – herunder reduktion i antallet af ledelsesstillinger i København.

Fra 800 enheder/institutioner til 600 enheder/institutioner i BUF. På sigt et varigt besparelspotentiale på 70 millioner kr..

- Afskaffelse af de eksisterende tre hel-dagsskoler. Varig besparelse på 21 millioner kr..

- Afskaffelse af Københavns 16 KKFO'er (Københavns Kommunes fri-

tidsordning). Gør dem til fritidshjem under Dagtilbudsloven. En både bedre og billigere fritidspædagogisk forankring, der giver en varig besparelse på ledelseslønninger på fem millioner kr..

- Færre selvejende institutioner (f.eks. begrænsning på 20-25 % andel selvejende). Fordelingen af kommunale/selvejende er i resten af landet 70/30, i København er fordelingen 52/48. Besparelspotentiale: 35 millioner kr. (bl.a. administrationsbidraget til de selvejende institutioners paraplyorganisationer).

- Indkøbsordningen afskaffes – besparelspotentialet er ukendt, men institutionerne betaler overpris for alle varer. Pengene fosser ud af de kommunale institutioner til et system der minder om tidligere tiders Sovjetunionen (1 liter mælk koster f.eks. 13 kr.).

Retten til åben international solidaritet

Af Patrick Mac Manus

Kommentar op til domsafsigelsen mod Foreningen Oprør ved Københavns Byret den 15. marts, hvor anklage myndigheden krævede Patrick Mac Manus idømt atten måneders ubetinget fængsling for støtte til befrielsesbevægelser

Foreningen Oprør griber fat i en umistelig tradition og en historie, som er grundlæggende for os alle. Vi lever i én verden, der har behov for globalt samarbejde og solidaritet. Danmark en del af denne verden.

Uden det oprør, der ned gennem alle generationer har skabt og forsvaret menneskerettigheder, var vi ikke blevet til. Den tilkæmpede historie søges i disse år annulleret. Det er i stigende grad 'ulovligt' at handle efter de grundlæggende erklæringer, som er udsprunget af en fælles og tilkæmpet virkelighed.

Menneskerettigheden er ikke opstået ved et skrivebord. Menneskeretten er opstået i generationernes og århundreders kamp om bedre vilkår.

I disse år bliver retten til åben international solidaritet i stigende grad forhindret og forfulgt. Bevægelser fra besatte områder, fra forfulgte mindretal, fra samfund præget af afgrundsdyb ulighed og statslige overgreb er i dag stemplet som terroristiske. I en række lande er statsterrorismen den mest presserende og dødelige trussel mod befolkningers liv og velfærd.

Den rolle, som international solidaritet tidligere har spillet i løsning af konflikterne, er under voldsomt pres. Herudover er civil ulydighed, protestkampagner og faglige aktioner i stigende fare for at blive ramt af gældende terrorlovgivning.

Folkeligt oprør er en historisk kendsgerning og i visse tilfælde en fortsat nødvendighed. En nødvendighed, der indtræffer, når alle andre handlingsmønstre er undertrykte og utilgængelige.

Foreningen Oprør får dom for terrorstøtte

Forfatteren Patrick Mac Manus blev den 15. marts dømt for terrorstøtte. Byretten mente, at Foreningen Oprør, som Mac Manus er talsperson for, har overtrådt terrorloven ved at støtte befrielsesbevægelserne FARC i Colombia og PFLP i Palæstina. Han blev idømt seks måneders betinget fængsel.

- Vi kan ikke acceptere byrettens dom, udtaler Patrick Mac Manus.

- Der er i Danmark tradition for solidaritet med undertrykte folk og deres frihedskamp. Den tradition vil vi fortsætte med at give nyt liv, siger den irsk-danske forfatter.

- Det er uacceptabelt i et demokratisk samfund, at magthaverne har for-

søgt at knægte disse traditioner, mener Mac Manus og fortsætter:

- Vi mener, det er vigtigt fortsat at støtte FARC, PFLP og lignende demokratiske, humanitære og sekulære befrielsesbevægelser.

- Israels besættelsespolitik og den statslige vold i Colombia gør modstand legitim. Det ændrer antidemokratisk lovgivning ikke på, slutter Mac Manus.

MacManus og Oprør har besluttet ikke at anke dommen, da det er juridisk udsigtsløst. Anklagemyndigheden overvejer sager mod andre foreninger, der har støttet PFLP og FARC og kan stadig appellere dommen.

EU satte FARC på terrorlisten i juni 2002, i samme omgang som PFLP og en række andre organisationer kom på listen.

På billedet ses repræsentanter fra FARC med en dansk Irma pose og i T-shirts fra foreningen Oprør.

Modstandens nødvendighed er ikke begrænset til den 'fjerne verden'. Den gælder også i Europa. I stigende grad søges dannelse af en 'europæisk fæstning' mod forandring. En neofascistisk dimension træder i disse år i mange lande frem. I sin tid var reaktionen for opdelt og for sent.

Historien, verden og konflikten vil også i fremtiden skabe nye dimensioner i menneskets forsøg på at definere livet og fremtiden, herunder også 'naturens rettigheder': En erkendelse af menneskets nødvendige afhængighed og ansvar her på jorden.

Selv en frifindelse af Foreningen Oprør vil ikke ændre dette. En hård domfældelse vil heller ikke ændre det. Det ville ikke være første gang eller sidste gang, at folkeligt oprør er blevet søgt forhindret, fordømt og fængslet.

Patrick Mac Manus er irsk-dansk digter og politisk aktivist. Uddannet i filosofi og historie i Dublin og Tübingen, flyttet til Danmark i 1970.

Han var formand for Landskomiteen Sydafrika-Aktion (1986-1990) og blandt talspersonerne for Foreningen Oprør siden dens stiftelse i 2004.

Udvalgte værker: Heksenes genkomst – om afrikanske udviklingsperspektiver (1993), Klagesang for Art O Laoghaire (1994), Fra den udeblevne apokalypse (1997), For endnu at kunne leve (2000), Den tilkæmpede historie (2009).

Den danske Irak-krig ikke slut

At nedtone den danske deltagelse og de danske krigsforbrydelser under den ulovlige Irak-krig er en vigtig prioritet for de borgerlige medier. Derfor nedtones også den bemærkelsesværdige højesteretsdom, der efter syv års vej gennem det juridiske system i Danmark har afgjort, at der ikke må føres en sag om Anders Fogh og folketingets flertal brød den danske grundlov, da de besluttede at sende Danmark i krig mod Irak den 20. marts 2003.

Grundlovskomiteen af 2003 og dens 25 sagsøgere, der indbefatter faderen til en dræbt dansk soldat, har 'ingen personlig eller retslig interesse i en sådan sag', erklærer landets højeste domstol. Det vil sige, at resten af landet og dets befolkning heller ikke har behov for en konstatering af, hvorvidt deltagelse i en ulovlig krig er i strid med den danske grundlov.

I Danmark har der ikke været nogen form for undersøgelse af grundlaget for Irak-krigen eller forløbet omkring beslutningen om krigsdeltagelse.

Højesteret afviser at sagen kan føres ved domstolene med den begrundelse, at den danske grundlov meget klart har givet Folketinget myndighed til at træffe den slags beslutninger.

Det er sandt, men det er ikke det en retssag ville handle om. Den skulle undersøge, hvorvidt grundloven rent faktisk var overholdt – ikke i spørgsmålet om folketingets beslutningsret, men hvorvidt Fogh Rasmussen og hans flertal overtrådte grundlovens ord og bestemmelser i øvrigt – altså om det var en ulovlig beslutning ikke bare i forhold til international lov, men også i forhold til den danske grundlov.

- Det er en grotesk, men ikke uventet afgørelse, siger Troels Riis Larsen, talsmand for APK: -Men det kommer ikke til at betyde, at den danske Irak-krig er slut, begravet eller glemt. Og det gør kravet om en nedsættelse af en undersøgelseskommission til at undersøge beslutningen om dansk krigsdeltagelse endnu mere aktuel og påtrængende.

I realiteten afgør højesteretsdommen, at den danske grundlov hjemler deltagelse også i krige, der strider mod international ret. Det må siges at være både et juridisk og politisk problem.

Kamp til strengen mod politisk repression

Af Gerd Berlev

Jeg er rigtig glad for at se jer her i dag.
Jeg er rigtig glad fordi du og du ... og alle
I andre er her

I udlandet – Sverige – Tyskland – Spanien – Italien, har der været protester mod den politiske repression og

mod lømmelpakken

Her i landet er medierne tavse som graven

og hvor er alle fanerne fra i tirsdags?

hvor er de vrede fra arbejdspladserne?

hvor er de store ngo'er?

hvor er de store oppositionspartier?

Disse retssager, som vi protesterer imod i dag

burde være en vigtig sag for alle, der råber op

om ytringsfriheden, demokratiet og den hellige grundlov

Rejs jer fra taburetterne og sofaerne og gå med på gaden

De omfattende beføjelser til politiet og dommernes følragtighed

sætter grundlæggende retsprincipper ud af kraft

– aflytning, udspionering, overvågning og ransagning lovliggøres

uden dommerkendelse, uden begrundelser –

det ligner ... til forveksling ... en politistat

Sådan bliver terrorlovgivningen en trussel mod alle borgere og mod de grundlovssikrede rettigheder: ytringsfrihed og forsamlingsfrihed
Og den bliver en underminering af demokratiet og den enkelte borgers rettigheder

Lømmelpakken er blot den seneste stramning af loven i denne retning,

men det er en stramning, der

giver mulighed for længere og strengere straffe

og som giver politiet ret til at beslutte, **hvornår** stramningerne skal gælde

Det betyder at enhver protest mod uretfærdighed kan kriminaliseres

Det betyder at de retfærdige klimaprotester i december blev kriminaliseret

– det var protester mod forhold der truer hele jordens befolkning og livet på jorden!

Vi må ikke lade det ske uden at fortsætte og udvide protesterne

I Noahs og Natashas sag og i flere af de kommende sager forsøger de at gøre enkeltpersoner ansvarlige for kollektive handlinger

Ingen enkeltperson kan gøres ansvarlig for beslutninger

taget og udført i fællesskab

Det er en anklage mod os alle – vi er alle en del af bevægelsen

Vi er alle organisatorer i en bevægelse for retfærdighed og

Klimaretfærdighed

De kan dømme enkeltpersoner, men de kan ikke dømme en hel bevægelse

Vi er alle under anklage

I gruppen Væk med lømmelpakken forbereder vi et varmt forår og vi støtter jeres aktioner og vi bakker op om kravene:

Drop alle anklagerne mod de politiske fanger

Ikke flere deportationer

Ikke flere fængselsstraffe

Løslad de politiske klimafanger NU

Den politiske repression, vi oplever i Danmark, skal møde kamp til strengen.

*Initiativet
'Væk med
lømmelpak-
ken.
Tale ved
demonstrati-
onen Drop
anklagerne
mod klima-
aktivisterne
11. marts*

Arbejdsløses krav til den nye regering i "De første 100 dage"

Af Landsmødet for Arbejdsløse

Krisen producerer langvarig arbejdsløse i tusindvis. Ca. 150 arbejdsløse fra hele landet og et stort antal fagforeninger samledes den 8. marts til landsmøde for arbejdsløse i Trekronergade i København. De vedtog bla. følgende erklæring og 14 krav til ændringer af de arbejdsløses situation

Demonstration den 17. maj 2006.

Foto: Arne Hansen

Fra dette landsmøde vil vi gå hjem og arbejde aktivt for et regeringsskifte og forbedring af arbejdsløses forhold.

Men ikke uden samtidig at stille krav til en ny regering, rimelige krav, mulige krav!

Skal en ny regering sikre sig vores opbakning, vil vi se resultater i løbet af de første 100 dage.

I løbet af de sidste 25 år er dagpengene udhulet med 25 %, der er indført halve dagpenge til unge, og der bliver stadig ikke betalt arbejdsmarkedspension til arbejdsløse. Dette er blot en del af den nuværende regerings økonomiske plan for at sikre skattestoppet og fastholde lønpresset på dem, der stadig er i arbejde.

I forsøget på at retfærdiggøre denne plan er et gammelt trick taget i brug; mistænkeliggørelse og forfølgelse af arbejdsløse. Et trick, som den nuværende regering har gjort meget flittigt brug af.

Et for sent eller glemt "klik" på Jobnets hjemmeside, og dommen falder: Du er ikke til "rådighed", og dagpengene fratages den formastelige. Det er ussel finanspolitik og et menneskesyn, som en ny regering må gøre op med.

Stadig flere bliver langtidslidende og mister retten til dagpenge, blandt andet på grund af fastholdelse i nedværdigende aktiveringsprojekter eller rådighedsvurderinger pga. sygdom.

Sygdom skal vurderes af lægen, ikke

af tilfældige sagsbehandlere, og tidsbegrænsningen på syge- og dagpenge skal fjernes.

Jobkonsulenter og socialrådgiveres bonusordninger, som i høj grad medfører frakendelse af arbejdsløses dag- og sygedagpenge, er igen ussel finanspolitik. De skal omlægges til anstændige bonusordninger, der sætter mennesket før kommunekassen.

Det er desværre blevet nødvendigt at huske politikerne på, at de ikke har en grundlovssikret ret

til at forfølge arbejdsløse, men derimod en pligt til at yde offentlig hjælp til dem, der er frataget muligheden for at forsørge sig selv.

Igen er vi nødt til at minde politikerne om vores grundlovssikrede ret til et arbejde, der "betrykker tilværelsen".

EU's indre marked har for alvor skævvredet konkurrenceforholdene både blandt arbejdere og virksomheder. Lovgivningen tilrettelægges i dag på en måde, så løntrykkeri og social dumping fremmes.

Arbejdere i Europa, der før var kollegaer, er i dag gjort til konkurrenter på alt andet end lige vilkår.

Dette "frie" fald skal stoppes.

Alle er velkomne her i landet, men arbejdet skal udføres på lige vilkår!

Markedsøkonomien viser for tiden

14 krav til den nye regering:

1. Sæt klimainvesteringer i gang med bl.a. statsgaranterede lån.
2. Fjern skattestoppet, og muliggør offentlige jobskabende investeringer.
3. Lige Vilkår. Stop løntrykkeriet og den sociale dumping.
4. Alt arbejde skal udføres i respekt for nationale overenskomster og lovgivning.
5. Indfør øget kontrolforanstaltninger med EU's indre markeds "fri bevægelighed".
6. Fjern alle skattefinansierede fradrag såsom 'udepenge', forplejnings- og befodringsfradrag.
7. Indfør afgift på firmaers udflagning, hvis de har modtaget statsstøtte eller statsfinansierede lån.
8. Forhøjelse af dagpengene med mindst 25 %.
9. Lige dagpenge til alle – ingen ungdoms- og dimittendsatser, ingen tidsbegrænsning i udbetalingen.
10. Pensionsbetaling til arbejdsløse, syge, kvinder på barsel osv.
11. Rådighedsreglernes mistænkeliggørelse og urimelige kontrol af arbejdsløse skal fjernes.
12. "Klikket" på JobNets hjemmeside skal fjernes.
13. Afskaf tvangsaktivering.
14. Indfør statslig arbejdsformidling, væk med de inkompetente snyltere kaldet "private aktører".

Når vi snakker om beskæftigelsespolitik, er det en sådan politik, der skal føres.

Arbejdsløse er ikke en handelsvare!

tydeligt sin manglende vilje og evne til at skabe arbejdspladser. Derfor er offentlige investeringer og klimarenovering blevet højaktuelle.

Klimarenovering er en "win win"-situation, fordi det bekæmper både arbejdsløshed og CO₂-forurening.

Sæt dog arbejdet i gang!

OK 2010: Om to år måske ...

Omkring 600.000 ansatte på det private arbejdsmarked får i foråret fornyet deres overenskomster. En samlet Nej-kampagne er ikke organiseret

Overenskomsterne på LO/DA området udløb 1. marts og er blevet forlænget ved forligsmandens mellemkomst, indtil der er indgået et nyt forlig.

På overenskomstområdet er der nu gennemført forhandlingsforlig på en række områder. De tre hovedområder omfatter Industriforliget (210.000), Byggeforslaget (58.000) og Transportforliget (42.000). De er alle bygget over industriforliget som skabelon.

De større områder, hvor der pt. ikke er indgået forlig, er Kontor og Lager, fødevarerindustrien og det grafiske område.

De indgåede skabelonforlig er kriseforlig som lægger op til, at arbejderne skal betale for krisen for løntilbageholdenhed.

De kaldes selvfølgelig 'det bedst opnåelige' af topforhandlerne og hovedbestyrelser, som anbefaler at der stemmes ja ved urafstemningerne.

Om to år, så sker der noget...

En samlet Stem Nej kampagne er imidlertid udeblevet fra fagbevægelsens venstrekræfter i OK2010-initiativet. Som et resultat af opsplittetheden har de tilsluttede organisationer under OK2010 forskellige anbefalinger på deres respektive forlig og lægger ikke op til nogen fælles nej- kampagne.

I stedet har de indkaldt til en sidste runde, hvor tillidsfolk vil mødes for en fælles diskussion af resultatet af forligsforhandlingerne. Det sker på en OK-konference den 23. marts i Horsens.

På konferencen vil formanden for Metal Horsens, Bjarne Sørensen, gennemgå industriforliget. Byggeforslaget bliver kommenteret af formanden for TIB Århus Carsten Rasmussen, mens Ole Nors, næstformand for 3F's Ålborgs transportgruppe ser på forliget på dette område.

Anders Olesen fra OK2010 initiativet og formand for TIB, København forventer ikke, at konferencen vil lægge op til en samlet Nej kampagne.

Udover diskussion af de indgåede forhandlingsforlig lægger arrangørerne op til, at der allerede nu tages hul på diskussion af hvad der skal ske om to år, når overenskomsterne skal fornyes igen.

Slatne overenskomster

Selvom der er indgået forhandlingsforlig på en række områder, er det op til forligsmanden via den udemokratiske forligsmandslov at beslutte, hvordan afstemningerne skal forløbe.

Selvom tingene er splittet op, er det sandsynligt, at der vil blive iværksat en optælling af stemmerne for størstedelen i én stor sort gryde. Sådan at et enkelt områdes nej ikke betyder konflikt, hvis andre områder siger ja.

Efter at forligsmanden igen har udsat udsatte den varslede storkonflikt 14 dage er resten af forhandlingerne nu overgået til forligsinstitutionen., hvor de er i færd med at strikke mæglingforslag igennem bygget over Industriskabelonen.

Der er nu indgået forhandlingsforlig for omkring 78 pct. af de berørte lønslaver, og de gengives i medierne næsten som om medlemmerne allerede har sagt ja og mange tak. Men de eneste, der har sagt ja på disse områder, er deres forhandlere. Og det er noget ganske andet, selvom de udemokratiske sammenkædnings- og optællingsregler gør deres for at forhindre et nej ved urafstemninger.

Det bliver snart op til medlemmerne at vurdere de slatne overenskomster kontra de rejste krav fra arbejdspladserne.

Ledige anbefaler et nej til overenskomstforliget

150 arbejdsløse fra bl.a. 3F, Træ-Industri-Byg, Malerforbundet, Metal, Blik og Rør, Elektrikerne, m.fl. forsamlet til landsmøde i København den 8. marts udtaler:

Overenskomstforhandlingerne lakker mod enden. Forlig i de forskellige brancher indgås et efter et.

De hovedkrav, der for alvor havde betydning for arbejdsmarkedets parter, både for de små firmaer og arbejderne,

er ikke at finde i teksten.

Det var beskedne krav, som faktisk kun betød, at vi kunne sikre en

overholdelse af overenskomsterne, men nej, det ville arbejdsgiverne ikke! Kædeansvar og 50 %-reglen er ikke beskrevet med en sætning.

Lige præcis disse to krav er af så stor betydning for kampen mod social dumping, at landsmødet for arbejdsløse alene af den grund vil opfordre til at stemme nej til de indgåede forlig.

Nej til byggeforslag

De fleste fagforeninger i 3F, der organiserer bygningsarbejderne, anbefaler deres medlemmer at stemme nej til forliget på byggeområdet. Hovedgrunden er at hovedkravet om værn mod social dumping og udnyttelse af billig udenlandsk arbejdskraft i byggeriet ikke er indfriet.

– Vi har ikke, som forventet, fået noget værn mod social dumping med i aftalen med Dansk Byggeri. Jeg er desværre bange for, at vi skal blive ved med at bruge kræfter på at rende rundt og tjekke om forholdene på byggepladserne nu er i orden, siger Kaj Nielsen, formand for knap 2.000 bygningsarbejdere i Odense, til dagbladet Arbejderen.

Hvad fortæller besættelsesvalget i Irak?

Det irakiske parlamentsvalg er præget af fup og svindel og siger ikke noget om øget støtte til besættelsen eller de amerikanske vasaller

Det irakiske parlamentsvalg den 7. marts bliver rost til skyerne i USA's og alle de gamle besættelsesmagters medier. Ordgøgleren Barack Obama erklærede:

"Irakernes deltagelse viser, at det irakiske folk har valgt at forme deres fremtid med en politisk fremgangsmåde. Dette irakiske valg er en milepæl i Iraks historie." Som om det ustandselig at sige Irak to gange gør det mindre amerikansk.

De imperialistiske medier er enige om at beskrive det som en stor succes efter den amerikanske præsidents opskrift: *"Jeg har stor respekt for de millioner af irakere, der har nægtet at lade sig afskrække af voldshandlinger og har brugt deres ret at stemme i dag,"* meddelte Obama.

Med både det tidligere irakiske parlamentsvalg i 2005 og det nylige svindelvalg i Afghanistan in mente er der gode grunde til ikke at tage hverken propagandaen om de demokratiske fremskridt eller såkaldt faktuelle oplysninger om selve valget for pålydende.

Ifølge officiel opgørelse stemte 62 pct. af i alt 19 millioner (angiveligt, men usikkert) stemmeberettigede. Dette omfatter irakere i udlandet. Det er et klart fald i forhold til valget i januar 2005, hvor 76 pct. deltog, ligeledes ifølge officielle tal.

Den nuværende shi'ia-sekteriske premierminister Maliki, der både er USA's og Irans mand, anklagedes før valget af flere politiske modstandere for at forberede valgfusk – bl.a. ved at lade trykke 25 millioner stemmesedler i stedet for de maksimale 19 millioner.

Blandt disse kritikere er den af USA først indsatte midlertidige chef for marionetregimet, Ayad Allawi. Allawi er nu leder af en mere sekulært orienteret partikoalition, der også omfatter såkaldte 'moderate sunnier'.

Der har også op til og under valget været rapporter om kaos og fifleri på valgstederne, ligesom der rapporteres om fifleri mange steder i udlandet, hvor folk med irakisk baggrund har kunnet stemme.

Påstandene om valgsvindel er forstærket under den foreløbige stemmeoptælling. Allawis alliance beskylder Maliki for omfattende valgsvindel for at sikre magten på hans hænder. I det olierige og strategisk vigtige Kirkuk, hvor Allawis Iraqiya Parti ser ud til at føre, beskylder lokale kurdiske politikere valgtilforordnede i de arabiske områder for fup på vegne af Allawi.

Syv års ulovlig krig

Syv års krig og besættelse har efterladt det råstofrige Irak – det tidligere mest udviklede og mest sekulære land i Mellemøsten – som en ruin med over en million dræbte, mange millioner, der er flygtet til udlandet, en raseret infrastruktur og et hav af social elendighed og sygdom, også som følge af brugen af ulovlige våben. Omkring 2,7 millioner er internt fordrevne, og ca. en tredjedel af de irakiske børn, omkring fem millioner, er forældreløse.

I den første årrække efter starten på den ulovlige krig og besættelse i marts 2003 lykkedes det den irakiske modstand at rette så hårde slag mod besættelsesmagterne, at besættelseskoalitionen gik i opløsning og det ene efter det

andet land trak dets tropper ud. Danmark i 2007. Nu er der omkring 100.000 amerikanske soldater tilbage – og næsten dobbelt så mange private sikkerhedsstyrker og lejesoldater.

Vælgere dypet i blæk

Den hårdt trængte amerikanske besættelsesmagt udviklede især efter 2005 et nært samarbejde med shi'itiske religiøse partier og organisationer, alle med større eller mindre tilknytning til Iran, de fleste og største med egne militser. Den iranske indflydelse i Irak er enorm. Kvinderne i det sekulære land blev påtvunget slør og jibab.

USA arbejdede efter en strategi for at splitte Irak efter religiøs og etniske linjer. Shi'itiske militser fik frit spil til at forfølge, dræbe og fordrive 'sunnier' og baath'ister. Det forbudte Baath-parti var hovedkraften i den irakiske modstand mod besættelsen, og medlemmer og tilhængere blev mål for sekteriske hævnaktioner.

Godt et år efter besættelsen opstod det såkaldte Al Qaeda i Irak, der erklærede at bekæmpe besættelsesmagterne, men gik i spidsen for sekterisk krig og overfald på både sunnier og shi'iter. Det fik igen nogle 'sunni-oprørsgrupper' til at samarbejde med besættelsesmagten og Maliki-regeringstropperne om at bekæmpe denne skumle militser.

Hvorfor skulle jeg stemme ved irakisk valg?

Af Hind Kjær

Da jeg for mange år siden fik dansk statsborgerskab, kasserede jeg ikke alle de dokumenter fra Irak, der beviser min irakiske baggrund.

Forleden fik jeg og andre første generationsindvandrere fra Irak brev fra Det Centrale Personregister her i Danmark om at stemme til det irakiske parlamentsvalg den 7. marts. Men også vores børn, som er født uden for Irak, har modtaget samme brev og kan

stemme, hvis deres fædre har papirer på deres irakiske oprindelse. Hvorfor lige pludselig dette dobbelte statsborgerskab? Grundloven tillader jo det ikke.

Er det nu således, at loven bøjes, fordi det officielle Danmark for enhver pris ønsker at støtte valget i Irak for dermed at kunne sige, at den ulovlige krig har skabt et bredt og folkeligt demokrati i det stadig besatte Irak? Der er noget helt galt – både juridisk og politisk.

Maliki og Bush – en succes?

I Vesten fremstilles George Bushs troppeforstærkning og offensiv ('surge') i 2007 – der nu kopieres af Barack Obama i Afghanistan – som en gigantisk succes, som har bragt noget, der ligner fred og sikkerhed, til landet. Det er misvisende. Der råder en ustabil intern magtbalance, med Iran som den stærke faktor i kulissen og de kurdiske partier som medspillere, mens de amerikanske tropper er forlagt til baser uden for byerne.

Maliki-regeringen har været patron for de sekteriske, shi'itiske militser, som har terroriseret, torteret, myrdet og fordrevet politiske modstandere og sunni-muslimer. Den har som amerikansk og iransk marionet spaltet det irakiske folk på religiøs og etnisk basis og indført en række religiøse påbud i det ellers sekulære irakiske samfund. Besættelsesmagterne har med andre ord styrket islamisk fundamentalisme i Irak.

Malikis regering residerer nu i Bagdads Grønne Zone, forhadet af store dele af befolkningen. Mange stemmer simpelthen på noget andet end Maliki i protest mod både hans rolle som amerikansk marionet og agent for den islamske naborepublik. Han vil have mange grunde til at ty til valgfusk for at bevare magten – som den amerikanske marionet Karzai slap godt fra at gøre i Afghanistan.

Krigen i Irak udmattede og trættede USA. Den irakiske modstand satte kæp i hjulet for gennemførelsen af George Bushs kriminelle og krigeriske Mellemøsten-strategi og hans 'krig mod terror' og gav blandt andet den afghanske modstand mulighed for at opbygge sig. Barack Obama lovede som præsidentkandidat at bringe de amerikanske tropper tilbage fra Irak. I december 2008 indgik Bush-administrationen en aftale med Maliki om, at alle amerikanske tropper skulle være ude af Irak i slutningen af 2011.

Det har Obama fastholdt, samtidig med at han vil lade 50.000 soldater blive tilbage for at støtte 'den irakiske hær', og har samtidig åbnet for muligheden af at forlænge tilstedeværelsen, hvis ...

Modstand og besættelsesvalg

Den irakiske modstand, fortsat med Baath-partiet som hovedkraft, samler en række sekulære og religiøse modstandsorganisationer. Og den har uafbrudt videreført sine angreb på besættelsesmagten og marionetstyrkerne. Når de amerikanske tab i Irak er stærkt formidskede, hænger det især sammen med, at de amerikanske soldater langt sjældnere vover sig frem fra deres befæstede baser.

Parlamentsvalget er ikke et ægte demokratisk valg af den simple grund, at det er et valg, der finder sted under en besættelsesmagts kontrol – og i realiteten under kontrol af den utilslørede besættelsesmagt, USA, og den tilslørede, Iran.

Baath-partiet, landets største, er forbudt og alle personer med selv fjern historisk tilknytning til Saddam Hussein-styret og hans parti blev fjernet fra kandidatlisterne. En betydelig del af den irakiske befolkning har ingen mulighed for repræsentation i parlamentet. Dertil kommer, at valgfusk, chikane og forskellige fiflerier tilsigter at give 'valgsejren' til USA's allierede al-Maliki for endnu en periode.

Den irakiske modstand opfordrede til boykot af valget. Men det er ikke modstanden, som er ansvarlig for bomberne på valgdagen rettet mod irakere, der ville stemme. Den afviser en sådan påstand med et solidt argument: Hvilken interesse skulle den have i at dræbe og terrorisere den irakiske befolkning? Det er skumle kræfter med forbindelser til andre magter, der står bag dette. Bombningerne ligefrem opmuntrede til valgdeltagelse, beredte vestlige medier.

Den shi'itiske religiøse høvding og militsleder Muqtada al-Sadr opfordrede til at deltage i valget som en 'vej til at gøre slut på besættelsen'. Ved dette valg konkurrerer de shi'ia-muslimske partier med hinanden med stadig dybere indbyrdes modsætninger. Allawi har brudt med den shiamuslimske blok bestående af bl.a. SCIRI (Øverste Islamiske Råd i

Irak) og al-Sadrs Mahdi-bevægelse. Ibrahim al-Jaafari, lederen af denne blok, er den tredje premierministerkandidat.

På trods af forbuddet mod Baath-partiet og underrepræsentationen af 'sunni-politikere' har mange Baath-tilhængere og sunni-muslimer alligevel afgivet deres stemme i håbet om at reducere Malikis, de shi'itiske og de kurdiske partiers indflydelse, der fik absolut dominans efter valget i 2005. Mange af deres stemmer går til Allawis blok.

Ingen støtte til besættelsen

38 pct., altså omkring fire ud af ti stemmeberettigede irakere, har ikke stemt ved valget, ifølge de foreløbige medietal. Når lidt over halvdelen har stemt, kan det jo sammenlignes med det danske folketingsvalg under besættelsen i marts 1943, der slog vælgerrekord med over en valgdeltagelse på over 90 pct. Det blev betegnet som en blåstempling af de gamle partiers samarbejdspolitik. Det kommunistiske parti var forbudt, og modstandsbevægelsen deltog ikke, men et halvt år senere var kollaborationspolitikken brudt sammen og kollaboratør-regeringen faldet.

Valgdeltagelsen skal ikke ses som et udtryk for støtte til det amerikansk-etablerede parlamentssystem i Irak eller dets partier, og langt mindre for støtte til besættelsesmagten og dens fup-demokrati. Det er et udtryk for irakernes afvisning af både den amerikanske besættelsesmagt og et signal om, at de ikke accepterer, at Iran etablerer sig som den reelle magtfaktor i Irak. Det er et signal om afvisning af sekterisk og etnisk vold.

Men det er ikke et signal om, at den folkelige støtte til modstanden mod den amerikanske besættelse eller vasalregimet er ophørt, eller at irakerne støtter 'besættelsesdemokratiet'.

Det officielle valgresultat skulle først foreligge den 18. marts.

Modstandskampen fortsætter, væbnet og på alle andre måder, indtil besættelsesmagten er væk – og indtil da fortsætter også den kriminelle krig og besættelse af Irak, med en stor del af den imperialistiske verdens statsmænd og regeringsledere som direkte ansvarlige for de alvorligste krigsforbrydelser, ifølge Nürnberg-domstolens definition.

Palæstinensiske børn
i Ras Al-Amoud
Foto: Anne Paq/Activestills.org

Danske Boykot Israel: Stop H&M

En international kampagne med en bølge af protester er i gang imod den svenske tøjgigant, butikskæden H&M. Årsagen er at Hennes&Mauritz er ved at åbne en butikskæde i Israel. I den omfattende protest og boykot-kampagne, der er under opbygning, deltager bl.a. organisationer fra Europa, herunder Danmark, fra USA, Canada, Israel og Palæstina. Kampagnen har overskriften "Don't buy into the occupation!"

H&M åbnede den første butik i Israel den 11. marts og blev omgående imødegået med protestaktioner foran H&M butikker i Sverige, i København, og i Storbritannien.

Torsdag den 11. og fredag den 12. var Boykot Israel Kampagnen i Danmark på gaden foran H&M på Kultorvet i København. Man uddelte flyers om H&M's etablering i Israel og opfordrede kunder til at "finde alternative butikker".

Etnisk udrensning i Jerusalem

Etableringen af H&M butikker i Israel opfattes som en udbygning af samarbejdet med den israelske besættelsesmagt – og det på et tidspunkt, hvor Israel skærper sin besættelse mere og mere under tilsidesættelse af al international lov. Verden blev chokeret over deres krigsforbrydelser under Gaza-massakren for et år siden og fordømmer de nye koloniseringer på den besatte Vestbred.

16. marts åbnede H&M så dets anden butik i Israel. Denne gang i Malcha Mall i Jerusalem.

Etableringen i Jerusalem er ekstra skrappelløs og er med til at understøtte Israels illegitime påberåbelse af Jerusalem som "Israels udelte hovedstad". Det er en direkte politisk støtte til Israels knægtelse af international lov – og det er med til at legitimere den etniske udrensning, der netop nu finder sted i byen. Det er indholdet af den israelske stats dets nylige beslutninger om at bygge stadig flere nye boliger og bosættelser på trods af verdenssamfundets afstandtagen.

Selv USA og EU samt FN har i ord taget afstand fra nye godkendelser om bygning af 1600 nye boliger i det besatte Østjerusalem og 112 på Vestbredden.

Men Israel ved også at hverken FN's sikkerhedsråd, USA eller EU vil overveje

nogen som helst form for sanktioner.

Derfor er der heller ingen grund til at tro, at de stopper her: 50.000 nye boliger i Jerusalem-området på den anden side af den grønne linje er på tegnebrættet og undervejs til at blive godkendt.

International kampagne

Der er indtil nu 47 organisationer i 13 lande, som aktionerer og kræver, at H&M ophører med at foretage investeringer i Israel. De kræver at H&M omgående tager skridt til at trække alle aktiviteter tilbage, indtil Israel respekterer international lov og det palæstinensiske folks legitime rettigheder.

Kampagnen bygger på *Boycott, Divestment and Sanctions (BDS)* – boykot, investeringsstop og sanktioner - som det civile palæstinensiske samfund opfordrede til i 2005 og som den internationale Boykot-bevægelse fulgte op.

Der er oprettet en hjemmeside for kampagnen hvor der fremgår hvilke organisationer der indtil nu støtter kampagnen. <http://bdshh.wordpress.com/>

Der er også lavet en Facebook gruppe "H&M, don't buy into Occupation".

I Danmark er Boykot Israel og Internationalt Forum tilsluttet kampagnen. Boykot Israel lover nye manifestationer mod H&M.

H&M hvidvasker Israels kolonisering af Jerusalem

Det besatte Palæstina, 16. marts

Den palæstinensiske Nationale komité for Boykot, disinvestering og sanktioner (BDS) opfordrer til internationale protester med henblik på boykot af den svenske modegigant H&M, særligt i den arabiske verden, som svar på åbningen af dens anden butik i Israel. Denne gang i "Malha Mall" i Jerusalem, på et tidspunkt, hvor Israel intensiverer sin illegale kolonisering af den besatte østlige del af byen. Malha er en af de palæstinensiske landsbyer, der blev etnisk udrenset under Nakba i 1948. De oprindelige palæstinensiske indbyggere er flygtninge, der nægtes deres FN-sanktionerede ret til at vende hjem. Israel fortsætter sin politik med etnisk udrensning af Jerusalem ved at udsætte palæstinensere fra deres hjem og erstatte dem med jødiske bosættere og ved at bygge titusindvis af boliger til disse bosættere på besat palæstinensisk område. Alle israelske bosættelser betragtes som krigsforbrydelser ifølge den fjerde Genevekonvention.

H&M i strid med FN-principper

Ud over at åbne butikker i Jerusalem har H&M bekendtgjort, at de vil åbne butikker i Haifa, Petah, Tikva, Netanya og Rehovot. Skønt H&M ikke er den eneste internationale kæde, der opererer i Israel,

kan beslutningen om omfattende investeringer i Israel – efter den kriminelle aggressionskrig mod Gaza og midt i deres intensiverede kolonisering af Jerusalem, og i modstrid med international lov – af palæstinenserne og dem, der verden over støtter en retfærdig fred, kun forstås som støtte til Israels brud på international lov og menneskerettigheder.

H&M påberåber sig, at de holder sig til FN's globale overenskomst (Global Compact), et initiativ for virksomheders sociale ansvarlighed, der fordrer, at virksomheden ikke er medskyldig i overtrædelser af menneskerettighederne. FN's Goldstone-rapport har for nylig fordømt Israel for at begå ikke alene alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne, men også krigsforbrydelser og muligvis forbrydelser mod menneskeheden under Gaza-massakren. Ved at ignorere dette og investere omfattende i Israels økonomi netop nu bryder H&M sin selvvalgte forpligtelse over for FN's principper om etisk investering.

Skandinavien og den internationale boykot

Solidaritets-aktivister stod søndag den 13.3. vagt uden for H&M's flagskib, butikken i London, hvor de gav kunderne information om den palæstinensiske

opfordring til boykot og afsløring. Grupper i H&M's hjemland, Sverige, opfordrede også til boykot ved butikker og opfordrede firmaet, der havde et overskud på 2,2 milliarder dollars i 2009, til at ophøre med operationer i Israel.

Det er værd at nævne, at Sverige og andre skandinaviske lande i de seneste år har taget alvorlige skridt til at ekskludere virksomheder indblandet i Israels besættelse og illegale opførelse af bosættelser og Muren fra deres pensionsfonde. For nylig besluttede Danske Bank, den største i Danmark, at udelukke Elbit Systems og andre israelske firmaer indblandet i systematiske brud på menneskerettighederne.

BNC opfordrer solidaritetsorganisationer og ærlige mennesker over hele verden, særligt i de arabiske stater, til at øge deres civile protester mod H&M for at opnå en total boykot af kæden, indtil den har afsluttet sin medskyldighed i Israels system af besættelse, kolonisering og apartheid mod det palæstinensiske folk. At fortsætte *business as usual* med Israel er ikke bare uetisk, det er skadeligt for opnåelse af en retfærdig fred baseret på international lov.

Af BDS Palæstina

Oversat af Kommunistisk Politik

Dansk landbrug i gæld og krise

Af Franz Krejbjerg

Regeringen har fået vedtaget ny landbrugslov, der giver mulighed for at refinansiere på børsen og slagter det traditionelle landbrug. Baggrunden er et truende kollaps

Dansk landbrug har gennem en årrække opbygget en gigantisk gældspukkel. Ifølge en opgørelse fra Dansk Landbrug passerede den samlede tinglyste gæld 330 mia. kr. ved udgangen af 2008, hvilket er en fordobling af gælden på en ti års periode. I 2010 ligger gælden på 350 mia. kr. Gældspiralen fulgte lige i hælene på astronomiske stigninger i priserne på jord og ejendomme.

Det er gået stik modsat med indtjeningen i landbruget, samlet set. Den er blevet halveret gennem de sidste 10 år. Målt i forhold til indtjeningen er gælden 30 gange så stor.

I 2008 modsvarede den samlede gæld i erhvervet knap 60 % af værdierne. Siden 2008 er priserne til gengæld gået stejlt ned af bakke, og tusindvis af landmænd står med gæld til langt op over staldbygningerne. Det eneste, der indtil nu har holdt massekrak fra døren er, at en stor del af gælden allerede er konverteret til de såkaldt afdragsfrie lånetyper, og renten er på et historisk lavpunkt. Det er på den anden side kun et spørgsmål om tid, før krisen brager igennem også i landbruget, og skandalerne vil stå i kø i de kreditforeninger, der er landets egentlige jordbesiddere.

Det har været kendt, at spekulationsboblerne i boligpriser og aktiekurser er gået hånd i hånd med spekulation i prisen på kommende års høstudbytte og prisen på landbrugsjord osv.. Det særlig-

ge i Danmark er, at her har alle typer af spekulation været blandt de værste i EU. Her har kapitalismens råddenskab haft helt frit slag i alle økonomiens sektorer.

I dette spil kan man finde Danmark på en ”flot placering” som et af verdens nemmeste lande at spekulere i.

Megadyre jorder

Af EU-statistikken for landbrug (2009), fremgår det at Danmark og Holland står helt i toppen når det gælder prisen på landbrugsjord. I Holland var prisen 34.969 euro pr. ha mens Danmark fulgte lige efter med en pris på 25.745 euro pr. ha i 2007. Den laveste pris på landbrugsjord inden for EU findes blandt de nyeste medlemmer, således kostede en hektar i Litauen under 1000 euro i 2007.

Disse gigantiske prisforskelle kan kun i nogen grad forklares i jordens beliggenhed eller andre fysiske forskelle. I stedet må man kigge på det samlede billede af landbrugets økonomiske virkemåde.

I samme årrække ses en stigning i fødevarerpriserne og en udvikling i behovet for energiafgrøder. Stigende priser afspejlede naturligvis også stigende udgifter til f.eks. brændsel, foder og gødning. Men det samlede regnestykke gav i en periode en øget indtjening der også gav sig udslag i højere udgifter til forpagtning.

En åbenlys forskel mellem landbruget i Holland og Danmark i forhold til f.eks. Litauen er den høje grad af industrialisering og mekanisering, og den deraf naturligt følgende højere udbyttegrad. Prisforskellen afhænger ikke direkte af om der står en hest på marken eller en moderne traktor, men om jorden kan dyrkes med maskinen, om der er anlagt de nødvendige vejanlæg, grøfter mv. så maskiner kan komme rundt. Og til en hvis grad om samfundets hele teknologiske udvikling, forstået således at en traktor på en mark i et land uden mekanikere eller tankstationer er ret ligegyldig.

Man kan sige at en del af forskellen kan henregnes til det arbejde der er ophobet i jorden ved at Danmarks land-

brugsarealer gennem mange år er blevet forædlet. De fleste områder vil give et stabilt udbytte, næsten uanset vejret. I Holland er der ligeledes bekostet store summer på diger og anlæg.

Den geografiske forskel har også en betydning ved at Danmark og Holland er begunstiget af en god placering i forhold til de store kapitalistiske lande i Europa, England og Tyskland.

Som Lenin bemærkede i ”*Hele ti socialdemokratiske ministre*” i 1916, havde de danske bønder fundet ud af at leve fedt som snyltere på de store imperialistiske lande. Den gunstige beliggenhed gav en monopolagtig fordel, fordi der var (og er) nem adgang til at transportere fødevarer med skib til London, verdens største marked på den tid. En monopolagtig stilling, der gav landbruget mulighed for at tjene en ekstraprofit.

Hverken industrialisering eller geografisk placering er dog nye træk ved Danmark, og kan derfor heller ikke forklare det særlige spring i jordpriserne der er oplevet frem til år 2008, hvor krisen satte drastisk ind også i landbruget..

Klondyke i Østeuropa

Boom’et fik danske landmænd, og ikke mindst storlandmænd, til at investere massivt i billige og gode landbrugsjorder i Østeuropa. Ind i 2008 havde 1500 danske landmænd investeret omkring tre milliarder kr. i dette grønne Klondyke – fra EU’s to fattigste lande Bulgarien og Rumænien, til mere udviklede lande som Slovakiet, de baltiske lande, Polen og Rusland. En stor del af opkøbene er dog ikke enkeltmandsprojekter, finansieret af banker, men aktionærkredse på f.eks. 70 personer.

De blev lokket ikke bare af billige jordpriser, men også af de ’ubegrænsede muligheder’: Miljøkrav var få eller kunne tilsidesættes, arbejdskraften ekstremt billig. Derfor projekterede de gigantiske og moderne svine-, kvæg og kornfarme med forventning om både store afkast på produktionen og at score kassen på følgende prisstigninger på landbrugsjorden. Nogle af de danskejede farme er på over 16.000 hektar. En

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

dansk gennemsnitsgård er på 54 hektar.

Propagandaen vil fortælle, at nu bringer de danske svineavlere civilisation og udvikling med sig. De vil tværtimod skævvride de områder, hvor de bider sig fast som en ny overklasse af udenlandske godsejere. De vil tilintetgøre den relative bæredygtighed, som eksisterer, og vil i vidt omfang kunne udkonkurrere de eksisterende små og relativt ineffektive landbrug. Hvis de ikke krakker først. Under alle omstændigheder er det banker og kreditselskaber, som bliver de egentlige herrer, også dér.

FAO og jordpriserne

FNs fødevarer-organisation FAO udarbejdede i 90'erne en gennemgang af nogle af de forhold, der lå bagom en prisfastsættelse af jord. FAO beskriver, at jord både kan ses som et aktiv og som produktionsfaktor. Som aktiv er der tre vigtige karakteristika: knaphed (her tales om det areal, der er nemt tilgængelig i vores tid), det er ikke mobilt, det er slidstærkt (det er svært at ødelægge).

Erfaringen er, siger rapporten, at jord og ejendomme normalt bruges som stabile investeringer, f.eks. som modvægt til inflation. Den konkluderer ikke overraskende, at det frie marked er den bedste metode til en prisdannelse, der giver den bedst mulige udnyttelse af jorden.

FAO undgik i denne analyse at komme ind på, at den grundlæggende præmis for overhovedet at kunne sætte en pris på et stykke af planeten, er eneretten til udnytte dette stykke. Jorden har ikke nogen værdi i sig selv, den er givet uden brug af menneskeligt arbejde. Hvad der sælges er altså et årligt udbytte, f.eks. i form af en forpagtningssafgift. Dette årlige udbytte på et stykke jord kan sammenlignes med udbyttet af at have pengene stående i banken.

Prisen var således omkring 551 euro om året for at leje en hektar landbrugsjord i Danmark 2007.

Hvis det betragtes som et årligt udbytte af et indestående i banken, hvor den gennemsnitlige årlige rente var omkring 2%, så kan man udlede at det samlede indskud var 27.550 euro. Og altså i dette tilfælde vil det være prisen

på et stykke jord hvoraf der kan hævses et udbytte på 551 euro om året til den bestemte rentesats.

Billig arbejdskraft

Når det skal forklares hvorfor at jordpriserne pludselig fløj til himmels, er det grundlæggende at kigge på forventninger til det årlige udbytte. Forbundet med et stort og kriminelt spekulations-element med et pyramidespils forventning om, at prisen på jord ville blive ved med at stige.

De almindelige forventninger til at hente et særligt øget udbytte hjem i Danmark i denne periode skyldes især, at billig arbejdskraft fra Østeuropa bliver introduceret i samme takt som landene kommer med i EU. Den nye arbejdskraft bliver groft udnyttet i landbruget, og det er den helt afgørende mekanik til at hive de store ekstraprofitter hjem.

Samtidig satte den danske regering ekstra skub i udviklingen af spekulationsfeberen ved at give startstøtte til unge landmænd og samtidig introducere en mængde liberaliseringer på det danske lånemarked.

Et andet særtræk ved perioden var en ændring i miljøpolitikken: En række afgifter og krav til vandmiljøet blev reduceret og afdæmpet, så der kan bruges flere pesticider og mere kunstgødning.

Udviklingen af spekulationsboblen i det danske boligbyggeri har også smittet af på landbruget på flere måder. Dels ved at landzone bliver ændret til byzone, med kæmpe gevinst for landmændene, der afgiver marker til bebyggelse. Dels ved at omdanne store områder langs motorvejene fra landbrug til industrikarverer - igen med pæne for tjenester til landmændene.

Men også landmændene selv har udbygget med store anlæg til svinekøds- og mælkeproduktionen. Det er ikke mindst til disse staldbygninger og tilhørende anlæg, at der er brugt mange penge i forventning om, at EU's mælkekvotesystem vil blive ved med at give en fast indtægt og i forventning til produktionen af svinekød vil blive en god forretning.

Storlandbrug

Loven om landbrug blev ændret i 2004, hvilket gav mulighed for større bedrifter. Med de nye ændringer, der blev vedtaget i folketinget den 16. marts, er alle tidligere forbehold til størrelsen smidt ud.

De størrelsesmæssige begrænsninger på landbrug ophæves. De kan blive virkelige giganter, mens de små og mellemstore forsvinder. Grænsen for det maksimale dyrehold ophæves. Der bliver mulighed for at drive husdyrproduktion på ikke landbrugsnoterede ejendomme uden tilhørende jord. Og det står frit for at starte aktieselskaber eller andre investeringstyper, så længe den der står for selve driften er uddannet landmand. Landbrugsejendomme skal således ikke længere ejes som personlig ejendom.

Henrik Høegh

Ministeren tror ikke at det vil få den store betydning, siger han i en pressemeddelelse. *"Jeg forventer ikke en meget stor tilstrømning af ekstern kapital til landbruget. Og jeg tror ikke, at dansk landbrugsjord vil blive opkøbt af eksotiske rigmænd. Dertil er jordpriserne i Danmark for høje og miljøkravene for skrappe"*, siger fødevarerminister

Henrik Høegh.

Intet kunne være mere løgnagtigt. VK-regeringen, der har givet den som 'landbrugets regering', men er storkapitalens, har tromlet sine egne støtter.

Med den nye lov bliver det traditionelle danske landbrug, der allerede har det ene ben i graven, kulet helt ned. De allerede magtfulde spillere vil sammen med fødevarer branchens giganter indenfor slagteri, mejeri, kornforædling og giftproduktion mv.. udnytte krisen til at monopolisere hele produktionen fra toppen og ned. Det er en udvikling, der kendes fra f.eks. USA, hvor det ikke er landmænd, der i fællesskab ejer slagterierne, men i stedet slagteriet der ejer hele fødekæden inklusive ansatte - der er hyret som illegale indvandrere, på slavelignede kontrakter.

Det er en fremtid som den danske regering, fødevarerbranchen og storbondeborgerkabet længe har drømt om.

Velbekomme.

Milliardærer og kæmpekoncener bag omfattende landovertagelse i Afrika

Af John Vidal

Over 20 afrikanske lande sælger eller udlejer land til intensivt landbrug i et rystende omfang, som kan være det største ejerskabsskifte siden kolonitiden

11. marts 2010, "Mail & Guardian", Awassa, Etiopien

- Vi drejede bort fra hovedvejen til Awassa, fik besnakket os forbi sikkerhedsvagter og kørte to kilometer gennem øde landskab, før vi fandt det, der snart vil være Etiopiens største drivhus. Beliggende lunt nedenfor en stejl skråning i Rift Valley-dalen er udviklingen langt fra slut, men strukturen af plastik og stål strakte sig allerede over 20 hektar eller størrelsen af 20 fodboldbaner.

Drivhusbestyreren viste os millioner af tomater, peberfrugter og andre grøntsager dyrket i 500 m's rækker under computer-kontrollerede betingelser. Spanske ingeniører bygger stålkonstruktionen, hollandsk teknologi minimerer vandforbruget fra to brønde og 1000 kvinder plukker og pakker 50 ton fødevarer om dagen. Indenfor 24 timer er de fragtet godt 300 km til Addis Abeba og fløjet over 1550 km til butikker og restauranter i Dubai, Jeddah og andet steds i Mellemøsten.

Etiopien er et af de mest udhungrede lande i verden med over 13 millioner mennesker med brug for fødevarerhjelpe, men paradoksal nok tilbyder regeringen mindst 3 millioner hektar af det mest frugtbare land til rige lande og nogle af verden rigeste personer til eksport af mad til deres egne befolkninger.

De 1000 hektar land, der rummer Awassa drivhus, er udlejet for 99 år til en saudiarabisk milliardær og forretningsmand sheik Mohammed al-Amoudi, født i Etiopien - en af de 50 rigeste mænd i verden. Hans firma Saudi Star planlægger at investere 2 milliarder dollars i udstyr og udvikling af 500.000 hektar land i Etiopien de næste par år. Foreløbig har man opkøbt fire farme og

Fotomontage fra farmlandgrab.org

dyrker hvede, ris, grøntsager og blomster til det saudiarabiske marked. Man forventer at ansætte over 10.000 folk.

Men Etiopien er kun et af 20 eller flere afrikanske stater, hvor jord opkøbes eller udlejes til intensiv landbrug i en enorm skala, som vil blive det største ejerskabsskifte siden kolonitiden.

Kapløb om jord

En Observer-undersøgelse vurderer, at helt op mod 50 millioner hektar land, et areal mere end dobbelt så stort som England, er blevet erhvervet det sidste par år eller ved at blive forhandlet på plads mellem regeringer og rige investorer, der får statsstøtte. De anvendte data er indsamlet af Det internationale Institut for Levevilkår og Udvikling, Den internationale Land Koalition, ActionAid, Grain og andre NGO'er.

Landkapløbet, der stadig accelererer, er blevet udløst af den verdensomspændende fødevarer mangel som følge af voldsomme olieprisstigninger i 2008, af den voksende knaphed på vand og EUs insisteren på at 10 % af al transportbrændstof skal komme fra plantebaseret biobrændstof i 2015. Mange steder har aftalerne ført til udsmidninger, civil uro og klager over "landrøveri".

Nyikaw Ochallas oplevelse (han er indfødt anuak fra Gambella regionen i Etiopien og nu bosiddende i England, men i regelmæssig kontakt med landmænd fra hans region) er typisk. Han beretter:

"Al jord i Gambella-regionen udnyttes. Hvert samfund har og ser efter dets eget område, inklusive floderne og den

opdyrkelige jord. Det er en myte, der fremføres af regeringen og investorerne, at der er øde land, der ikke udnyttes i Gambella".

"De udenlandske firmaer arriverer i stort antal og berøver folk for jord, de har brugt i århundreder. Der er ingen konsultation med de indfødte folk. Aftalerne holdes hemmelige. Det eneste, den lokale befolkning ser, er folk, der kommer med massevis af traktorer for at invadere deres land. Al jord omkring min families landsby, Illia, er blevet overtaget og udrenset. Folk må nu arbejde for et indisk firma. Deres jord er frataget dem med magt, og ingen har fået nogen kompensation. Folk kan dårligt tro på, at det sker. Tusinder af folk rammes, og folk vil komme til at sulte".

Det vides ikke, hvorvidt overtagerne vil forbedre eller forværre fødevarer sikkerheden i Afrika, om de vil stimulere separatistiske konflikter, men en større rapport fra Verdensbanken, som efter planerne udgives i denne måned, forventes at advare om både gevinster og de enorme farer, de repræsenterer, for folk og natur.

Førende i kapløbet er internationale landbrugsselskaber, investeringsbanker, fonde, råvarehandlere, såvel som engelske pensionsfonde, stiftelser samt enkeltpersoner, der tiltrækkes af noget af verdens billigste jord.

Samlet gennemtvæler de Sudan, Kenya, Nigeria, Tanzania, Malawi, Etiopien, Zambia, Zimbabwe, Congo, Uganda, Madagaskar, Mali, Sierra Leone, Ghana med flere. Alene Etiopien har godkendt 815 udenlandsk finansierede landbrugsprojekter siden 2007. Jord, som investorer ikke har været i stand til at opkøbe, er blevet udlejet for omtrentlig 1 dollar pr. hektar.

Saudi Arabien skønnes sammen med andre Mellemøsten emiratstater som Qatar, Kuwait og Abu Dhabi at være de største opkøbere. I 2008 annoncerede den saudiske regering, der er en staterne i Mellemøsten med den største vækst, at man ville reducere den hjemlige kornproduktion med 12 % om året for at konservere sit vand. Man øremærke-

de 5 milliarder. dollars til at yde lån til privilegerede renter til saudiske firmaer, som ønskede at investere i lande med et stærkt landbrugspotentiale.

Imens planlagde det saudiske investeringsfirma Foras, støttet af den islamiske Udviklingsbank og rige saudiske investorer, at bruge 1 milliard dollar på at opkøbe jord og dyrke 7 millioner tons ris til det saudiske marked indenfor 7 år. Firmaet udtaler, at man undersøger mulighederne for jord i Mali, i Senegal, i Sudan og i Uganda. Ved at få Afrika til at dyrke sine afgrøder, opkøber man ikke blot Afrikas jord, men sikrer sig hundred millioner liter vand om året. Vand, fastslår FN, vil blive den afgørende ressource de næste 100 år.

Gigantaftaler

Fra 2008 har saudiske investorer købt kraftigt ind i Sudan, Ægypten, Etiopien og Kenya. Sidste år blev de første sække hvede til det saudiske marked, dyrket i Etiopien, præsenteret for kong Abdullah af al-Amoudi.

Nogle af de indgåede afrikanske aftaler er så store, at øjnene løber i vand. Kina har indgået en kontrakt med Den demokratiske Republik Congo om at dyrke tre millioner hektar palme olie til biobrændsel. Før aftalen brød sammen efter uroligheder, ville en foreslået 1,2 mil. hektar aftale mellem Madagaskar og det sydkoreanske firma Daewoo have omfattet næsten halvdelen af det opdyrkelige land.

Jord til dyrkning af biobrændselsafgrøder står på ønskelisten: "Europæiske biobrændselsfirmaer har opkøbt eller anmodet om fire millioner hektar i Afrika. Det har ført til forflytning af folk, mangel på konsultation og kompensation, brudte løfter om løn og jobmuligheder", udtaler Tim Rice, forfatter til en ActionAid-rapport, der skønner, at EU behøver at dyrke afgrøder på næsten 20 millioner hektar, vel over halvdelen af Italien, hvis man vil nå sit 10 % biobrændsels-mål i 2015.

"Biobrændselsjordrøveri i Afrika tvangsforflytter allerede bønder og rammer fødevarerproduktionen. Antallet folk, der sulter, vil stige", mener han.

Britiske firmaer har sikret sig jord i Angola, Etiopien, Mozambique, Nige-

Drivhuse i Etiopien, Oromia provinsen (2009). Foto: Flickr/Willowtree2005

ria, og Tanzania til at avle blomster og grøntsager.

Indiske firmaer, støttet med lån fra regeringen, har opkøbt eller lejet hundredtusinder hektar jord i Etiopien, Kenya, Madagaskar, Senegal og Mozambique, hvor de avler ris, sukkerør, majs og linser til deres hjemlige markeder.

Ingen steder er nu udenfor rækkevidde. Sudan, der kommer sig efter en borgerkrig og næsten er berøvet en generations udvikling, er et af de nye varme steder. Sydkoreanske firmaer købte sidste år 70 millioner hektar i det nordlige Sudan til hvededyrkning; De Forenede Arabiske Emirater har tilsøgt sig 75 mil. hektar, og Saudiarabien indgik i sidste måned en 40.000 hektar aftale i provinsen Nile.

Det sydlige Sudans regering siger, at mange firmaer i dag forsøger at købe land: "Vi har haft mange forespørgsler fra mange udviklere. Forhandlinger er i gang", udtalte Peter Chooli, direktør for vandressourcer og overrisling, i Juba sidste uge: "En dansk gruppe diskuterer med staten og andre ønsker at bruge jord nærved Nilen.

I en af de mest ekstraordinære aftaler har det smarte New Yorker investeringsfirma Jarch Capital, ledt af tidligere råvarehandler Philip Heilberg, lejet 800.000 mil. hektar i det sydlige Sudan nær Darfur. Heilberg har lovet ikke bare at skabe jobs, men også at føre 10 % af hans overskud tilbage til lokalsamfundet. Men han anklages af sudanesiserne for at "tage" offentlig jord og føre an i et amerikansk forsøg på at

Fremtidens drikkevand er vigtigere end kortsigtede producentinteresser

Miljøorganisationen NOAH går klart imod forslag fra mølleribranchen og politikere om øget brug af kvælstofgødning på danske marker. Anledningen er angiveligt for dårlig kvalitet af brødkorn dyrket i Danmark.

Den nuværende import af hvede til brødbagning må ikke føre til forhastede beslutninger om slappere regler for brug af kunstgødning. Der er miljøvenlige alternativer. Økologisk Landsforening har allerede påpeget, at der er brødhvedesorter, der er bedre egnet til det danske klima end dem, som mølleribranchen nu vil have øget kvælstofgødning til. Danske økologiske landmænd tilbyder at levere hvede af høj kvalitet.

Når brancheorganisationer og politikere bruger klimapåvirkningen ved transport af brødkorn fra nabolande som argument, er det vigtigt at minde om, at klimabelastningen ved den store husdyrproduktion i Danmark er langt mere alvorlig. Både udledning af metangas fra selve husdyrproduktionen og stor import af foderstoffer fra fjerne lande giver store klimapåvirkninger. F.eks. ca. 2 mio. ton soja til svinefoder. Heraf 2/3 fra Argentina, hvor produktionen lægger beslag på ca. 470.000 ha landbrugsjord.

"Hellere importere brødkorn til fødevarerindustrien her og nu end drikkevand på flaske i fremtiden," udtaler NOAH talsmand Henning Bo Madsen.

opsplitte Sudan og udnytte dets ressourcer.

Ny kolonialisme

Devlin Kuyek, en forsker hos Grain fra Montreal udtaler, at investeringer i Afrika i dag ses som en ny fødevarerforsyningsstrategi af mange regeringer. ”Rige lande ser på Afrika ikke kun som sund kapitalinvestering, men også som en sikkerhedspolitik. Knaphed på fødevarer og uro i 28 lande i 2008, svindende vandforsyning, klimaforandringer og stor befolkningstilvækst har samlet gjort jord attraktivt. Afrika har mest jord og sammenlignet med andre kontinenter er den billig”, siger han. ”Landbrugsjord i nedre Sahara giver 25 % overskudsudbytte om året og ny teknologi kan tredoble afgrøderne på kort sigt”, forklarer Susan Payne, chef for NødhjælpsAktivStyrelsen, en engelsk investeringsfond. Den ønsker at bruge 50 mil. dollars på afrikansk jord, som, siger hun, tiltrækker regeringer, firmaer, multinationale og andre investorer: ”Landbrugsudvikling er ikke kun bæredygtig. Det er fremtiden. Hvis vi ikke viser større omhu og opmærksomhed på at øge fødevarerproduktionen med over 50 % før 2050, så vil vi stå over for alvorlig fødevarer mangel på verdensplan”.

Men mange af aftalerne fordømmes i vid udstrækning af både NGO'er og nationalister som ”ny kolonialisme”, der jager folk væk fra deres jord og fratager dem deres knappe ressourcer.

Vi møder Tegenu Morku, handlende i landbrugsjord, på en vejcafe på vej mod Oromia-regionen i Etiopien for at finde 500 hektar jord til en gruppe ægyptiske investorer. De planlægger at opfede kvæg, dyrke korn og krydderier og eksportere så meget som muligt til Ægypten. Der skal være adgang til vand, og han forventer, at prisen er godt 15 birr (1 dollar) pr. hektar. Mindre end en fjerdedel af prisen i Ægypten og en tiendedel af prisen på jord i Asien.

”Jorden og arbejdskraften er billig og klimaet er godt. Alle - saudiere, tyrkere, kinesere, ægyptere - er på udkig. Bønderne bryder sig ikke om det, da de forflyttes, men de kan finde jord andetsteds og desuden får de en kompensation, der svarer til 10 års høst”, bedyrer han.

Mohamed Al Amoudi, er en af verdens 100 rigeste personer og en af hovedmændene bag opkøb af landbrugsjord i Etiopien.

Menneskeskabt hungersnød

Oromia er et af centrene for det afrikanske landkapløb. Haile Hirpa, præsidenten for Oromias Studieforbund, skrev i sidste uge i et protestbrev til FN's generalsekretær general Ban Ki-moon, at Indien har opkøbt 1million hektar, Djibouti 1000 hektar, Saudi Arabien 100.000, og at ægyptiske, sydkoreanske, kinesiske, nigerianske og arabiske investorer var aktive i regionen.

”Det er den nye, det 21. århundredes, kolonisering. Saudierne nyder rishøsten, mens oromierne dør af menneskeskabt hungersnød, mens vi taler”, skrev han.

Den etiopiske regering benægter, at aftalerne om jord skaber hungersnød og hævder, at de har tiltrukket hundrede millioner dollars i udenlandske investeringer og titusinder af nye job. En talsmand udtaler: ”Etiopien har [75 mil. hektar] frugtbar jord, hvoraf kun 15 % udnyttes i øjeblikket især af bønder med primitivt overlevelselandbrug. Af den tiloversblevne jord tilbydes kun en lille procentdel, 3-4 %, til udenlandske investorer. Investorerne tildeles aldrig land, der tilhører etiopiske bønder. Regeringen opmuntrer desuden etiopiere i udlandet til at investere i deres hjemland. De skaffer stærkt tiltrængt teknologi, tilbyder arbejde og oplæring til etiopiere, og de opererer i områder, hvor der er passende jord og adgang til vand”.

Realiteterne på stedet er en anden, ifølge Michael Taylor, politisk specialist ved Den Internationale Land Koalition. ”Hvis der er jord i Afrika, der ikke er opdyrket, er der sandsynligvis en god grund. Måske bruges jorden til kvæg, eller ligger bevidst brak for at forhindre udpining og erosion: Enhver, der har set de områder, der udpeges som uudnyttede, er klar over, at der ikke er nogen jord i Etiopien, der ikke

har ejere og brugere”.

Udviklingsekspert er delte omkring det positive ved storstilet intensivt landbrug: Den indiske økolog Vandana Shiva fremførte i London i sidste uge, at storstilet industrielt landbrug ikke kun smider folk bort fra deres jord, men også kræver kemikalier, sprøjtegift, ukrudtsmidler, gødning, intensivt vandforbrug og storstilet transport, lagerfaciliteter og distribution, som tilsammen forvandler landskabet til enorme monokulturelle plantager.

”Vi oplever fordrivelser i massivt omfang. Det betyder færre fødevarer er til rådighed, at den lokale befolkning har mindre. Det giver flere konflikter og politisk ustabilitet, og kulturer vil blive revet op. Småbønderne i Afrika er basis for fødevarer sikkerheden. Mulighederne for mad på hele planeten vil falde”, mener hun. Men direktøren for FN's Internationale Fond for Landbrugsudvikling, Rodney Cooke, ser potentielle gevinster: ”Jeg vil undgå den generelle term ”landovertagelse”. Udført på den rigtige måde vil aftalerne bringe fordele til alle parter og medføre udvikling”.

Lorenzo Cotula, ledende forsker ved Det Internationale Institut for Levevilkår og Udvikling, som er medforfatter til en rapport om afrikansk jordskifte sammen med FN-fonden sidste år, hævder, at velstrukturerede aftaler kan garantere beskæftigelse, bedre infrastruktur, og bedre udbytte. Men dårligt håndteret kan de forårsage stor skade, især hvis den lokale befolkning udelukkes fra beslutningerne omkring tildelelse af jord, og hvis deres rettigheder til jorden ikke beskyttes.

Vand er ligeledes kontroversiel. Lokale regeringsembedsmænd i Etiopien fortalte overfor Observer, at udenlandske firmaer, der anlagde blomsterfarme og andre større intensive farme, ikke blev pålagt afgift for vand.

”Vi vil gerne, men aftalen er lavet med den centrale regering”, udtaler én. I Awassi bruger al-Amouni farmen alene vand svarende til 100.000 etiopieres årlige forbrug.

John Vidal er journalist ved den sydafrikanske netportal ”Mail&Guardian”. Oversat af Kommunistisk Politik efter Information Clearing House.

Udmeldelseserklæring

Hvad er problemet med Kommunistisk Parti?

En ung kommunist fremlægger her grundene til, at han meldte sig ud af 'Kommunistisk Parti' i midten af 2009. Med kritikken af dette parti rejstes en række spørgsmål af principiel betydning for alle, som opfatter sig som kommunister. APK deler de grundlæggende opfattelser, om ikke formuleringerne i alle detaljer. Forfatteren er i dag medlem af APK/DKU

Jeg erklærer her min udmeldelse af Kommunistisk Parti. Det er en beslutning, jeg har taget længe før nu, og som jeg i endnu længere tid har overvejet, trods mit relativt korte medlemskab (jeg blev optaget som medlem i starten af juni 2008). Jeg har lært meget i min tid som medlem. Ikke mindst af den marxistiske litteratur, som jeg har studeret meget intenst, hvilket har givet mig en forståelse for teorien – den teori, som skal danne grundlag for det kommunistiske parti. Det, jeg har lært og konkluderet ud fra det, falder ikke i hak med partiet, i hvis regi min politiske opdragelse til dels har fundet sted.

Her drejer det sig først og fremmest om partiets grundlag, og partiets ideologiske situation, som en konsekvens heraf. Og så har situationen omkring ungdomsspørgsmålet plaget mig, hvor det er gået alt for sløvt for sig (jeg vil dog ikke kritisere lige det punkt, da det langt om længe ser ud til at være i en vis fremgang).

Den ideologiske situation er svær at gøre sig klog på. Man ved dårligt nok, hvad man står for, når man har partifanen i hånden. Det er, som om der eksisterer en vis forvirring, hvor man lader visse intellektuelle og karismatiske figurer i partiet vise vej i det ideologiske mørke. Der bliver gjort for lidt ud af, at hvert medlem tænker selv, hvilket ellers burde være noget af det vigtigste for et kommunistisk parti.

Ser man på resultatet af den ideologiske forvirring, er der nok at tage op til

kritik. Det er der bare ikke gjort, og jeg forstår ikke hvorfor. Derfor vil jeg gøre et forsøg, på trods af at jeg ikke ligefrem har studeret videnskabelig socialisme i Albanien eller Sovjet, og ikke har årtiers politisk erfaring, foruden at jeg er meget ung. Jeg gør forsøget, og giver kun et bud på, hvad der er problemet. Jeg vil nødig skabe miner som "Hvem tror han egentlig, han er?", og forhåbentlig kan det bidrage til noget positivt.

Jeg havde tænkt mig at vælge et bedre tidspunkt at melde mig ud og slutte af på en lidt mere elegant måde, da jeg også efterlader en relativt stor del ansvar, som jeg har påtaget mig, men jeg synes, at hemmelighedskrammeriet har nået sin grænse.

Jeg melder mig ud, fordi partiet ikke kan ændres grundlæggende (da grundlaget er opportunistisk), og jeg fortætter med at være politisk aktiv andre steder. Jeg har ikke nogen fortsat politisk interesse i partiet, men jeg vil ikke vende ryggen til dem, jeg har lært at kende igennem partiet, på samme måde.

Det er vigtigt for mig at understrege, at der intet som helst personligt motiv er i min handling, da der er en masse gode mennesker i partiet. Men når alt kommer til alt, så meldte jeg mig ind i partiet af politiske grunde, og melder mig ud af politiske grunde.

Problemet

Problemet i partiet er ikke et enestående eksempel. Det er en tydelig tendens, der er set overalt i verden og igennem hele historien. Dog kan der nemmest sættes et perspektiv til DKP, der igennem historien har udviklet sig efter samme mønster som omkring DKP/ML de sidste 18-20 år, hvor hovedparten af DKP/ML nu er samlet i KP.

Revisionismen

Revisionismens klasse-mæssige og historiske oprindelse er kapitalens forsøg på at afvikle socialismen og oprette en kapitalistisk og borgerlig politik pakket ind i marxisme-leninisme. En slags trojansk hest imod den videnskabelige socialisme og arbejderklassens

revolution. Den første, som kunne stå model til denne manøvre, var Krustjov, som stod i spidsen for en statskapitalistisk magtovertagelse imod opbygningen af socialismen i Sovjet. Det var kapitalens måde at bekæmpe sin værste fjende – et proletariat, der havde rejst sig til kamp, og smidt kapitalismen for porten.

I denne afviklingsproces havde vi for første gang disse teorier, som kalder sig marxistisk-leninistiske, men i praksis er borgerlige og antikommunistiske. Hele Krustjovs opgør hævdede at være "fornyelse på marxisme-leninismens grund".

Sådan anvendte Krustjov bl.a. begrebet om "fredelig sameksistens", som Lenin havde brugt (dog med en helt anden betydning), og brugte det som en undskyldning for internationalt klasse-samarbejde, hvor Sovjet trin for trin blev forvandlet til en socialimperialistisk krigsmaskine, indtil alle indretninger, der lignede socialisme, var forsvundet, og den klassiske kapitalisme langt om længe var genindført 35 år efter.

Krustjovs syn på reform og revolution gav sig også til udtryk. Det er her teorien om "det antimonopolistiske demokrati" har sin oprindelse, nok nærmere formuleret som en "fredelig overgang til socialismen", forstået som socialisme ad reformismens vej. Der blev oven i købet snakket om samarbejde med socialdemokratierne, der for det meste af verdens vedkommende for længst var gået over på kapitalens side.

Alt dette var en del af den såkaldte "de-staliniserings"-kampagne. Denne borgerlige afvikling var pakket ind i et opgør med "kultdyrkelsen af Stalin", der senere også skulle vise sig i kommunistiske og socialistiske partier verden over, som revisionisme pakket ind i "opgør med kultdyrkelsen omkring Stalin".

Et led i denne kampagne var at tage alle de trotskistiske, fascistiske og borgerlige løgne, der var udsprunget af propagandakrigen mod "manden af stål", eller rettere sagt de russiske arbejderes revolution, og skabe de historiske fordrejninger og løgne, der stadig gør sig gældende i dag, ikke mindst for

revisionismen i den kommunistiske bevægelse.

At skabe et billede af den tidligere leder (der var et produkt af den mest kompromisløse klassekamp, historien har set) som en eller anden bestialsk børnemorder, og opbygningen af socialismen som et helvede, og bruge det til at benægte den succesfulde udvikling af Marx' og Lenins teorier med Stalin som frontfigur.

Det antimonopolistiske demokrati

Begrebet dukkede for første gang op i Danmark omkring DKP, der i mange år havde forpestet det, men i 1975 gjorde det til en fast del af programmet. Dette "antimonopolistiske" stadie skulle angiveligt ligge i "tilnærmelsen til den socialistiske revolution", hvor de kommunistiske kræfter og andre antimonopolistiske kræfter i én alliance har tilkæmpet sig et flertal i Folketinget, hvorefter man igennem reformer trin for trin ryster monopolernes magt af statsapparatet, i takt med at overgive magten til arbejderklassen og den brede befolkning (småborgerskabet og mellemklasserne), som arbejderklassen har samlet omkring sig.

Dengang DKP indførte teorien, forklaredes, at i kraft af Sovjetunionens styrke kunne en fredelig overgang til socialismen lade sig gøre, uden kapitalen ville slå ned på processen. Det sagde man på trods af, at Krustjov-Sovjet lige havde stået passivt til, mens Chiles forsøg på at realisere teorien var blevet slået brutalt ned af et amerikansk ledet fascistisk statskup.

Man nægtede at se teorien som problemet, og man videreførte teorien efter Sovjetunionens fald, på trods af at denne angiveligt skulle være skytsengelen i den fredelige overgang til socialismen. Siden monopolerne i højere grad er blevet koncentreret omkring EU, har man også udviklet teorien efter det, igen i forskellige retninger.

Man er så glad for denne teori og nægter bare at give slip på den. Det udtrykker sig på trods af teoriens historiske fallit, og at den for enhver må kunne afsløres som en komplet forvanskning af Marx' og Lenins lære om klasse, stat og revolution.

Den klassemæssige oprindelse af

denne teori ligger hos statskapitalisterne i Sovjet. Teorien er udviklet ikke for at komme arbejderklassen til gode, men for at give kapitalen åben bane for at slå tilbage mod arbejderklassens forsøg på at skabe socialisme.

Det antimonopolistiske demokrati skal stille en oprejst arbejderklasse åben for nedslagtning, ligesom det skete i Chile og en række andre steder, der til dels anvendte teorien.

Den eneste vej til socialismen, der har haft succes, er igennem voldelig revolution – hvor man påtvinger klassefjenden sin vilje. Karakteriseret heraf ligner Lenins revolutionsteorier af og til militær strategi (f.eks. "Man må bestræbe sig på at overrumple fjenden og vælge det tidspunkt, hvor hans tropper endnu er spredte", etc.). For sådan er det højeste stadie af klassekampen – en total krig, hvor den ene må dø, for at den anden kan leve.

Man regner åbenbart med, at borgerskabet ser passivt til, mens deres grundlag som kapitalister bliver taget fra dem. Man tror åbenbart, at de har en vis menneskelighed og "ikke kunne finde på" at slå tilbage, oven i købet på den mest kyniske og brutale måde.

Synet på de "socialistiske" lande, i dag og i historien

Synet på de forskellige lande, der har kaldt og kalder sig socialistiske, er et klart udtryk for, om en opportunistisk og revisionistisk linje eller en korrekt forståelse af den videnskabelige socialisme gør sig gældende. En mindre og mindre "kræsen" tilgang til socialismen har fundet sted i strømningen omkring DKP/ML.

Siden stiftelsen og op til Sovjet og Østblokkens fald så partiet Albanien som det eneste socialistiske land, mens Sovjet og Østblokken var "kapitalistiske til marven" og havde "statsmonopolkapitalisme af en særlig type".

Men pludselig var synet på Sovjet og Østblokken anderledes. De var blot under "midlertidig revisionistisk ledelse", hvor den gamle opfattelse var, at revisionisme var et udtryk for socialismens nederlag over for kapitalismen, og hvor revolutionen måtte gentages.

De resterende "socialistiske" lande, Cuba og Nordkorea, "der havde undgået kontrarevolutionen", indtrådte nu i par-

tiets solidaritetsarbejde, trods deres tydeligste afstand fra marxisme-leninismen. I 2006 går det helt galt. I principprogrammet, vedtaget på Kommunistisk Partis stiftende kongres, omtales Sovjet og Østblokken åbent som socialistiske, og der gives ikke det mindste udtryk for disse statskapitalistiske formationer.

Senere begynder Kina også at vække interesse for partiets "solidaritetsarbejde": I pjecen 'Tibet – mellem myte og virkelighed' forsvarer en af partiets førende intellektuelle, Sven Tarp, Kinas imperialistiske overfald på Tibet, og med den mest konservative definition kalder han Tibet for Kinas "retmæssige" territorium. For Kina er stadig socialistisk, det har bare "midlertidigt" indført kapitalisme for at få økonomien op at stå, hvorefter det vil forsætte opbygningen af socialismen. I Arbejderen forsvarer et hav af artikler Kina og imperialismen.

Deres imperialismen betegnes nærmest som en form for nødhjælp, og der fortælles, at "mange ulande ser mod øst" som et generøst alternativ til den ondsindede US-imperialisme. Forholdet til Kina er af partiets intellektuelle blevet spredt ud til de lyttende medlemmer, og det er lykkedes Sven Tarp og hans slæng at undgå en diskussion om emnet.

Sådan skabes ikke bare et vulgært syn på en imperialistisk supermagt, men man ødelægger trin for trin den vigtigste indretning for et kommunistisk parti: den demokratiske centralisme, hvor man opnår alt igennem diskussion, hvor medlemmer på alle niveauer deltager.

Fraværet af diskussion er et udtryk for partiets fallit, og hvis ikke man gør noget ved det, ser fremtiden for partiet sort ud. Det syn på Kina, der fremlægges, er under al kritik. Man forsvarer en imperialistisk supermagt og driver forræderi imod dem, som lider under imperialismen, i dette tilfælde det tibetanske folk. Definitionen af territorial ret, som fremlægges af Tarp, er så tydeligt i strid med en Lenins lære om nationale rettigheder.

At Kina er "midlertidigt" kapitalistisk og imperialistisk, er en endnu mere grotesk teori. At man forsvare kapitalismen som en måde at bringe økonomiske fremskridt i dette "sociali-

stiske” land, kunne igen være et udtryk for mangel på tro på socialismen. Har den socialistiske produktionsmåde ikke for længst vist sin overlegenhed over den kapitalistiske? Og hvis Kina i grunden nogensinde har været socialistisk, så kan en stat ikke gå fra at være et redskab til at undertrykke kapitalen til at undertrykke arbejderklassen til at undertrykke kapitalen igen, helt automatisk, uden arbejderklassens selvstændige handling. Heldigvis er det nok den tåbeligste teori, partiet har lagt ansigt til, og den kommer ikke ud af en omfattende diskussion med alle medlemmers deltagelse, men er sat på banen af partiets intellektuelle demagoger.

Men favoritten er og bliver Cuba. Landet er med indtrædelsen af Raúl Castro ved at danne samme karakter som Kina, og her følger partiet og navnlig Arbejderen også efter. Castrostyret har aldrig optrådt som en fortrop i revolutionen. Der er aldrig blevet gjort op med de reaktionære kræfter, hvilket har efterladt cubanerne i en konservativ kultur af kvindenedgørelse, racisme og homofobi. Det “kommunistiske” parti har ikke optrådt autoritært, men har fungeret som en eller anden populistisk formation, som nok har skabt et hyggeligt billede af øen i Caribien.

Det nordkoreanske styre er med sin Juche-ideologi ganske simpelt et reaktionært og fascistisk apparat, hvor man ikke engang behøver at referere til marxisme-leninisme for at kalde det alt andet end socialistisk.

Partiet har kort sagt samme opportunistiske tendens, som DKP havde, da det valgte at støtte Krustjovs linje. Man “tager det, der er”, i stedet for at bruge den ægte socialisme som et ideal, vælger man at støtte statskapitalistiske diktaturer, der er udtryk for kapitalens infiltration af arbejderklassens kamp for socialisme.

Hvad er problemet med Kommunistisk Parti?

Hvad der er drivkraften i opportunisten, er svært at sige. Måske savnede man fodfæste efter 1989-91, og enhedsbestræbelserne var et udtryk for at få sig en identitet igen. Håbløsheden efter sammenbruddet har måske dæmpet den revolutionære gejst, og dermed er nødvendigheden af en ægte marxistisk-

leninistisk teori blevet tilside-sat til fordel for denne “nødvendige tilpasning i klassekampen”, hvilket samlingen hyldes som. Igen ligger der måske et problem i det at samle forskellige strømninger, hvilket har resulteret i mangel på klarhed i partiets politik, hvor så der er fri bane for, at visse intellektuelle demagoger kan slå igennem med deres analyser, uden yderligere diskussion, og dermed ødelægge den demokratiske centralisme.

APK-København afholder kammeratskabsaften

Torsdag den 25. marts
Start: Kl. 18.30 med mad (pris 50 kr.)

Derefter vil der være oplæg om verdenskrisen og den aktuelle politiske situation ved redaktør af Kommunistisk Politik Klaus Riis.

Oktober bogcafé
Egilsgade 24 kld.
2300 København S

Rød Ungdom har nedlagt sig selv

Rød ungdoms medlemmer har på et ekstraordinært landsmøde i Aalborg den 13.2.2010 besluttet at nedlægge landsorganisationen Rød Ungdom, hedder det i den sidste pressemeddelelse fra organisationen.

Den fortsætter:

”Rød Ungdom har siden sin stiftelse i 1993 været en vigtig del af den danske venstrefløj, både lokalt og på landsplan. Rød Ungdom har

været en unik politisk organisation der har sat en fælles front mod kapitalen øverst – både når det gjaldt det interne organisationsliv og det brede politiske arbejde på venstrefløj.

Som landsorganisation har vi i de seneste år ikke fungerede optimalt og derfor har vi valgt en nedlæggelse, for ikke at spille tid og kræfter et sted hvor det går tabt.”

Initiativet til opbygningen af Rød Ungdom blev taget af det revolutionære DKP/ML i begyndelsen af 90'erne, da antikommunismen i forbindelse med de kontrarevolutionære udviklinger i Østeuropa og Sovjetunionen i 1989-91 og euforien over ’murens fald’ og etableringen af imperialismens ’ny verdensorden’ var på sit højeste.

DKP/MLs ungdomsforbund KUF blev lagt på is til fordel for opbygningen af en bredere antikapitalistisk og antiimperialistisk ungdomsbevægelse. Rød Ungdom blev opbygget i sammenhæng med kampagnen for et Nej

til Maastricht i 1992 og omafstemningen i 1993. Den spillede en afgørende rolle for udviklingen af 90'ernes nye venstreorienterede ungdomsgeneration efter det absolutte lavpunkt. Rød Ungdom voksede nærmest eksplosivt til en landsorganisation.

Omkring splittelsen af DKP/ML i 1997 førte den fraktion, der vandt ledelsen af partiet, sin kamp mod dets revolutionære linje videre og over i Rød Ungdom. Det betød at en række ledende ungdoms kræfter, der støttede DKP/MLs ’gamle’ linje blev søgt isoleret og forlod Rød Ungdom – heriblandt Lars Grenaa og Troels Riis Larsen, nuværende talsmand for APK.

Rød Ungdom mistede gradvis sin klare og militante profil, og efterhånden også sin tiltrækningskraft på den revolutionære ungdom. I det første årti i dette århundrede var det nærmest en skygge af sig selv..

Fra nedlæggelsesmødet meddeles, at man vil udgive en bog om ’Rød Ungdoms 17 årige virke på den danske venstrefløj’.

Nedlæggelsen af Rød Ungdom er ikke uden sammenhæng med, at fraktionisterne fra DKP/ML, der nu udgør det meste af ledelsen af ’KP’, er ude på at oprette deres eget ’kommunistiske’ ungdomsforbund. Derfor afholdes et ”Kommunistisk Partis Ungdomsseminar”, angiveligt om krise og kapitalisme, i weekenden 19-21. marts.

Fra udhængt kriminel familie til frikendt

Vestre Landsret har i dag afsagt en kendelse, hvor en familie i Brabrand Boligforening modtager den endelige anerkendelse og retssikkerhed på, at de ikke kan smides ud af deres lejlighed, at familien ikke er kriminel.

Siden marts 2007 har Brabrand Boligforenings bestyrelsesformand Jesper Pedersen og forretningsfører Torben Overgaard kriminaliseret familien og forsøgt at "smide" dem ud af deres lejlighed.

Familien opsigelse var i forbindelse med de såkaldte "påsatte" brande i Gellerup sidste år, hvor en dengang 14 årig

etnisk dreng under "dramatisk" anholdelse en meget tidlig morgen blev lagt i håndjern og afhørt ca. 7 timer i træk med kun et glas vand til forplejning.

Kriminalpolitiet mente de havde fået en gerningsmand – drengen - til at erkende brandpåsættelse, under disse forhold for afhøring. Det kan ikke undre drengen fragik sin såkaldte tilståelse. Ved en senere vidneafhøring i Byretten fragik han også overfor retten tilståelsen. Ved en senere vidneafhøring i landsretten, også om brandstiftelse i Gellerup, fragik han også her sin tilståelse, og landsrettens dommere

accepterede dette og den tiltalte blev frifundet. Det er på denne baggrund Brabrand Boligforening ulovligt har opsagt familien, i bedste western og bolighøj stil. Skidt med borgeren, familien og skidt med retssikkerheden.

Den krampagtige straffende, nærmest populistiske kurs Brabrand Boligforening ret uahæmmet er slået ind på gennem deres formand Jesper Pedersen og forretningsfører Torben Overgaard er kun et udtryk for afmagt.

12. marts 2010

Indvanderrådgivningen

Hvad Kafa-X er og laver

Ovenpå Politikens artikel, søndag d. 14/3 2010, føler vi, at det er på sin plads at opklare hvad Kafa-X er, og hvad vi laver.

Kafa-X er en antifascistisk og anti-sexistisk café på Korsgade, Indre Nørrebro, der har eksisteret siden 90'erne. Caféen drives af foreningen af 1.1.1993. Foreningen afholder især debatarrangementer med fokus på blandt andet racisme, nationalisme og kvinders rettigheder, men derudover spisning for foreningens medlemmer og kreative workshops med bannermaling. Flere andre grupper bruger caféen, heriblandt Københavns Fødevarefællesskab (KbhFF) og en iransk bogklub. Derudover har gruppen Antifascistisk Aktion postadresse i Kafa-X, og mulighed for at benytte lokalerne, på lige fod med de øvrige grupper.

Det kommunale tilskud foreningen af 1.1.1993 modtager, går udelukkende til foreningen selv, og går primært til lokalernes drift og sekundært til de eventuelle udgifter der måtte være til vores arrangementer.

Vi er derfor uforstående overfor påstanden om, at kommunen indirekte støtter Antifascistisk Aktion – de støtter kun Foreningen af 1.1.1993. At vi som forening vælger at udlåne lokalerne til forskellige grupper, kan vi ikke se noget problem i, og vi vil derfor fortsætte som hidtil med at lade Antifascistisk Aktion have postadresse i vores foreningslokaler, på lige fod med de øvrige grupper.

Foreningen af 1.1.1993

KP tilbage - uden forsidefarver

I de fem første numre af KP i 2010 har forsiden været farvelagt. Mange læsere og abonnenter har været glade for det – men nu er KP tilbage i det vante, lidt grå udseende.

Vores trykmaskine var nemlig brudt sammen – og har været til hovedreparation i Sverige. Nu er den tilbage igen.

Når der alligevel skulle trykkes 'ude i byen' benyttede vi lejligheden til at teste forsidefarverne.

Det magter vores trykmaskine ikke i ordentlig kvalitet.

Men der skal kulør på bladet. Det gamle grå look vil kun være en overgang, indtil der er skrabet penge nok sammen til en farvetrykmaskine.

Vi er allerede et godt stykke ad vejen – hjælp os til hurtigt at komme det sidste stykke!

Giv et økonomisk bidrag ved et partiarrangement el. lign
– eller indsat bidrag på

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag Giro
1-663-4271

**Sæt kulør på
Kommunistisk
Politik!**

Kun en kvinde: Pallelina alene i verden

8. marts – kvindernes internationale kampdag er netop slut for i år. Nogle kvinder kunne fejre, de har opnået ligestilling eller er blevet mere lige med mænd. Men hvordan står det til med ligestilling kvinde og kvinde imellem?

Hendes liv er lige så lidt værdsat i Danmark som i Afrika. Nærmere bestemt Nigeria. Hun har fået afslag på asyl.

I Nigeria venter hende en dødsdom. Før hun gjorde sig ”forskyldt” til dødsdommen, var hun dømt til et liv som slave fra den dag, hun blev født. Hun er kun en kvinde.

Kvinder i Nigeria har ingen frihed. Fra de bliver født, er de underkastet deres brødre, fætre og onkler, fædre, alle mænd. I en tidlig alder bliver de bortgiftet og er deres mands ejendom. Dør han, har hun ingen arveret, men går selv i arv til hans familie. Bliver hun forstødt eller stikker af til storbyen, kan hun, hvis hun er heldig, få et job til en løn, hun ikke kan overleve for. Hun vil stadig være afhængig af familie. Hun har ingen ret til at eje eller leje en lejlighed. Hun er kun en kvinde.

Er hun enlig mor, kan hun ikke få et job og er tvunget til et liv på gaden og vil ende med sine børn som slave i tiggerindustrien (organiseret med bagmænd, der skal afleveres til) eller mere sandsynligt i bordeller. I Afrika eller i et andet land i et andet kontinent. Måske i Danmark. Overalt er kvinder og børn til sexmisbrug en værdifuld handelsvare. Forbrugsprodukter uden krav på et liv. Hun er kun en kvinde. Datteren kun en pige.

Går hun til politiet i Nigeria og anmelder familiens mishandling, vil hun med stor sandsynlighed også blive mishandlet af politiet. Er det lykkedes hende at flygte fra Nigeria og gå til politiet i Danmark, vil hun med stor sandsynlighed få afslag på asyl og blive tvangsudsendt til Nigeria. Hun er kun en kvinde.

Nigeria: Glem din Danmarks lærdom om, at det kun er muslimer, der undertrykker kvinder og holder kvinder som slaver. Nigeria består af en række delstater. Nogle af dem overvejende muslimske med Sharia-lovgivning. Nogle af dem overvejende kristne med en anden lovgivning. Men ikke

Aktion mod udvisning af irakere

mindre kvindeundertrykkende. Under Sharia kan kvinden stenes for utroskab. Under lovgivningen i de kristne dominerede stater kan hun tæves ihjel. Det handler ikke om religion, men en fælles kulturarv (måske fra kolonitiden?). En kultur, hvor kvinden forventes at tjene og lystre. Hun er kun en kvinde. Revselse af hende er et privat anliggende, som myndighederne ikke blander sig i. De holder selv kvinder.

Selv er hun født i en kristen klan. Ni år gammel blev hun omskåret og fortæller, at hun husker smerten, som var det i går. Senere blev hun og forældre udstødt. På grund af sin mor, der ikke kunne føde et drengbarn. På grund af sin far, der ikke ville have endnu en kone, der måske kunne føde ham et drengbarn. De tog til en af de muslimske delstater, hvor hendes far havde venner og kunne få arbejde.

Senere blev begge forældre og hendes eneste søster myrdet i en af de mange voldelige konflikter mellem Nigerias muslimer og kristne. Selv overlevede hun de mange stik med knive og macheter i hendes dengang endnu unge pigekrop. Hendes fars ven, en ældre mand, fandt hende og bragte hende på hospitalet. Siden blev hun den ældre mands kone. Hendes eneste mulighed for at overleve. Efter flere års barnløst ægteskab blev hun gravid med en anden. Med hjælp fra det ufødte barns far lykkedes det hende at komme ud af Nigeria. Sharia byder på dødsdom for utroskab. De kristne områder som de muslimske insisterer på, at kvinden kun har en mand og bliver hos ham.

Hun har fået afslag på asyl med besked om at hun blot kan tage ophold i en af de delstater, der ikke har indført Sharia. Begrundelsen er, at der ikke findes en udleveringsaftale mellem delstaterne.

Problemet er blot, at det ikke nødvendigt med en udleveringsaftale mellem staterne, for at en myndighed kan udlevere hende til en stat med Sharia. Det står dem frit for. Hendes mand tilhører en stor klan med forgreninger ud i hele Nigeria. Hun kan blive bortført. Et råb om hjælp vil blive overhørt. Hun er kun en kvinde. Kvinder fra Nigeria får stort set alle afslag på asyl i Danmark.

Bliver hun hverken udleveret eller bortført, ser hendes skæbne lige sort ud. Tilbage er et liv på gaden i tiggerindustrien eller i sexslaveindustrien på et bordel i Afrika eller i et andet land. Hendes lille datter født i Danmark venter ikke en bedre skæbne: omskæring og bordel. Hun er kun en pige.

Danmark 8. marts 2010

Af Mona Ljungberg

Støttekredsen for flygtninge i fare

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19

og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Solidaritet med de arbejdsløse

2009 var et rigtig skidt år for millioner af mennesker, der mistede deres jobs verden over – og mange mere end det. Også i Danmark steg arbejdsløsheden med rekordfart. BNP faldt med over 5 pct. – samtidig med at produktiviteten hos dem, der stadig er i arbejde voksede endnu mere.

På kort tid forsvandt endnu et af Fogh-regeringens fatamorganaer: at den stort set havde afskaffet arbejdsløsheden i Danmark, og at den aldrig ville vende tilbage. Det blev benyttet til at stramme reglerne for de ledige, stort set uden protester og helt uden modstand fra toppen af fagbevægelsen. Og understøttelsens værdi faldt og faldt, uden regulering opad under boom'et.

Nu er massearbejdsløsheden her som bekendt igen. Den 'fulde beskæftigelse' var en parentes. Igen, igen. Og denne gang er de arbejdsløse mærkbart forrådt af den borgerlige regerings neoliberale politik og socialdemokraternes og fagtoppens følgagtighed. Det er massearbejdsløsheden, der bliver ved med at være der, og vil blive større – i en årrække i al fald.

Nationalbanken skønner en vækst i arbejdsløsheden (af officielt registrerede ledige) fra 118.000 i januar til et gennemsnit på 152.000 ledige i år. I 2011 forventer den 162.000 ledige og i 2012 optimistisk 154.000, kun et par tusind mere end 2010. Selv en jublende forkyndelse fra Nationalbanken om, at 'recessionen er forbi' får ikke massearbejdsløsheden til at falde. Den bliver helt sikkert langvarig.

Derfor er der også brug for solidaritet med de arbejdsløse og for en kæmpende arbejdsløshedsbevægelse. Det er enormt positivt, at der den 8. marts – på kvindernes internationale kampdag – blev afholdt et landsmøde for arbejdsløse i København. De ca. 150 deltagere fra fagbevægelsens venstrefløj og en

Der er akut brug for solidaritet med de arbejdsløse og for en kæmpende arbejdsløshedsbevægelse

række forskellige fagforeninger, men mange fra det hårdt arbejdsløsheds- og kriseramte byggeri, vedtog en udtalelse med '14 krav til den nye regering' (om der tænkes på Løkke og Co's ny regeringsgrundlag eller en kommende Thorning-Søvnalds-regering fremgår ikke). Det er intet mindre end en kampplatform for arbejdsløshedsbevægelsen i dag. Den kan læses i sin helhed inde i bladet. Blandt de vigtigste krav er forhøjelse af dagpengene med minimum 25%; Lige dagpenge til alle – ingen ungdoms- og dimittendsatser, ingen tidsbegrænsning i udbetalingen; Pensionsbetaling til arbejdsløse, syge, kvinder på barsel osv. og Rådighedsreglernes mistænkeliggørelse og urimelige kontrol af arbejdsløse skal fjernes.

Den positive betydning af dette initiativ og et sådant program, hvis der sættes handling bag ordene, kan ikke understreges nok.

Alligevel er dette program ikke tilstrækkeligt og ikke dækkende for den faktisk eksisterende arbejdsløshed og derfor heller ikke fuldstændigt for en kæmpende arbejdsløshedsbevægelse. For ikke bare folk på sygedagpenge, men også folk på kontant- og bistandshjælp er arbejdsløse og underlagt VK-regeringens stadig skrappe kontrol- og rådighedsregler, der har skabt et helt gult arbejdsmarked af aktiverede og folk, der ikke har kunnet komme i A-kasse eller er faldet ud af den. De tæl-

les ikke med i de officielle statistikker over arbejdsløse; i realiteten fungerer mange af dem som en ekstremt billig arbejdskraftreserve, ikke mindst inden for det offentlige. De har ingen faglige rettigheder.

Og så er der alle dem p.t. i arbejde, der måske har troet på VK-regeringens løgne om fuld beskæftigelse og evigt boom – og har villet gafle nogle ekstra penge til forbrug ved at undlade at melde sig ind i en A-kasse – foruden alle dem, der ikke har tilstrækkeligt med timer til at kunne melde sig ind.

500.000 personer ud af de i alt 2,4 millioner beskæftigede står uden for A-kasse og dagpengesystem. Det er mere end hver femte. Og mere end hver syvende er helt afskåret fra offentlig hjælp, tilmed fra kontanthjælp, fordi 'familiens formue' eller 'ægtefællens indkomst' er for høj. 'Formuen' og ægtefællens indkomst skal først spises op, og evt. skal boligen sælges, før den ulykkelige i denne kategori, der måtte være blandt de næste titusinder af fyrede i 2010, kan få en sølle og minimal overlevelses-kontanthjælp. Disse regler rammer også mange unge, der af den ene eller anden grund, som oftest personlige problemer, falder ud af uddannelsessystemet og SU.

At ægtefællen til en arbejdsløs, der ikke er i A-kasse, skal betale for vedkommende, og evt. må opgive sin bolig, er grotesk i et år, hvor 100-året for kvindernes kampdag markeres. Familieforsørgelsesøkonomiens dage er ovre. Den faldende realløn gennem de sidste mange årtier har gjort familierne afhængige af to indtægter – og det er noget svineri, at regeringen og bistandsloven og fagtoppen mener noget andet.

En solidarisk arbejdsløshedsbevægelse må også tage disse, og endnu flere spørgsmål, på sit program for at forene hele bredden.